



SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736



www.sokolsydney.com

Číslo 6

Ročník LXIV

Listopad/prosinec

Number 6

Volume LXIV

November/December

2016

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved 100001687

XX

THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617



Přejeme vám příjemné prožití svátků vánočních
a mnoho zdraví, štěstí a spokojenosti v novém roce

OBSAH

Slovo starosty a pokladníka	6
Fotografie z oslavy 28. října	7
Pozvánka na Mikuláše	9
Kronika naší jednoty v Sydney	9
Žalov	11
Chodsko	11
Ztracené prázdniny – Trhanov	12
Joachym Lobel Weisel	1š
Domažlická dudácká muzika	14
Integruje Evropa islám nebo...	14
Akce Sokol	17
28. říjen – kdo nám vládne...	18
O populismu a demokracii	19
Mohamedův život	21
Nezletilé nevěsty – to je síla	24
Komentář Josefa Banáša	28
Mocná zbraň – šíření lží	29
Referenda o fous aneb Brexit	31
Nad stránkami Jiráskovy trilogie	33
Humor	36
Hádkový koutek	37
Letem světem	38
Perly a perličky	40
Několik črtů z mládí doma	42
Z tajů krás české řeči	44

VĚSTNÍK

Dvoutměsíčník Sokola Sydney.
Obsah publikovaných článků
nemusí být totožný s názory
redakce. Vyhrazujeme si právo
články upravit.

Redakční rada:
B Šindler, P Čermák,
M Daňková

Telefon redakce:
02 9981 4765

Email:
petevasyd@hotmail.com
Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:
4. 1. 2017

(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)

Z PERA STAROSTY

Milé sestry, milí bratři a milí krajané,

opět se nám přiblížil konec roku a já, jako starosta, bych rád vřele poděkoval všem členům naší jednoty i ostatním spolupracovníkům, kteří se během roku zasloužili o vhodnou činnost naší jednoty. Tak jako každoročně, i letos se bude konat pro naši drobtinu mikulášská nadílka spojená s příslušným programem pro děti. Bezpochyby se dostaví do tělocvičny slavný nebeštan v doprovodu okřídleného anděla a pokud možno také i dobromyslného pekelníka. Všichni se těšíme na hojnou návštěvu dětí s rodiči i ostatními příbuznými. Nezbyvá než doufat že příští rok opět proběhne v souladu a součinnosti všech členů a příznivců naší Sydneyjské sokolské jednoty.

Všem vám čtenářům, členům i nečlenům, přeji šťastné vánoční svátky a mnoho zdarů a úspěchu do roku 2017.

Nazdar! *Jan Jelínek*

NAŠE AKCE

Mikuláš str. 9, **sobotní volejbal** str.35 a 46.

Pravidelné akce na zadní straně obálky; všechny akce také na SBS rádio (strana 45), na www.sokolsydney.com a na **Facebook**.

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Bohužel australská pošta nás donutila k zastavení zasílání Věstníku do zahraničí. Za jedno číslo počítají poštovné \$7.40, ročně to je \$44.40 a to je více, než nám naše finanční prostředky dovolují. Čtenáři si jej mohou přečíst na webových stránkách Sokola Sydney www.sokolsydney.com. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník od 1. 9. 2016 do 31. 10. 2016 celkem \$485, fond na údržbu Národního domu \$100. Mnoho díky všem dárcům.

Vydání od 1. 9. 2016 do 31. 10. 2016 celkem \$4,975.86, žádné mimořádné.

Členské příspěvky – Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2017 MAJÍ BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2017 JINAK ČLENSTVÍ ZANIKÁ.**

Věstník: předplatné pro nečleny na kalendářní rok od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016. je \$25 v Austrálii (do zámoří Věstník už nezasíláme).

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

„**SOKOL SYDNEY LTD**“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „**Money Order**“ je teď jediný „**Payee**“ australským bankám přijatelný. Prosíme, používejte jen tento název pro všechny platby.

Pokud platíte převodem na účet Sokol Sydney Ltd, B/S/B 112 879 číslo 108349087 zašlete, prosím, vaše jméno, datum a účel platby na email petevasyd@hotmail.com.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1. 9. 2016 do 31. 10. 2016:

Vacek J	\$45	Bahník R	\$5	Čech M	\$50
Hajdová J	\$25	Smol P	\$35	Tichý V	\$200
Dvorsky J	\$25	Šindler B	\$200		

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

V NÁRODNÍM DOMĚ JSME OSLAVILI 28. ŘÍJEN



Slovenský velvyslanec Igor Bárto



Česká generální konsulka Hana Flanderová



Členka sokolského výboru Eva Čermáková, generální konsulka Hana Flanderová, místostarostka Sokola Edita Berntsenová



Zástupce českého velvyslance Miroslav Píša



Dudáci



Mikuláš

Czech & Slovak community in Sydney
16 Grattan Crescent, Frenchs Forest
Sunday, 04.12. 2016, start 01:00pm

Program for children
from 01:00pm to 05:00pm.!!!

Špagety Bolognese s parmezánom 12AUD
Lángoš s cesnakom, syr, kečup 7AUD
Palacinky s džemom, šľahačkou a čokoládou 7AUD
Zmrzlinový pohár 5AUD / Domáce makovníky 12AUD
Jedlá sa budú podávať už od 12:00am
Vstup iba 7AUD - pre celú rodinu / Každé dieťa dostane darček

KRONIKA NAŠÍ JEDNOTY V SYDNEY (3)

Z pera *Bořka Šindlera*

K tomu slavnostnímu úvodu bratra Kabáta vzpomenutého v minulé kapitole bych měl nyní dodat, že o sokolském dění pak až do roku 1951 v tomto nově objeveném díle Kroniky naší jednoty v Sydney vedl v roce 1951 záznam bratr Jaroslav Příplata. Tímto jeho záznamem se budeme nyní zabývat v této kapitole. V jeho řádcích se dočítáme, že na 11. srpna roku 1950 byla svolána Valná hromada, a to opět do místnosti YMCy v Sydney, již se potom zúčastnilo 29 členů a hostů „nebo lépe řečeno-dosud nečlenů“. Tato valná hromada prý byla zahájena bratrem Dočkalem a přednáškou vzdělavatele bratra Prochotského o Miroslavu Tyršovi. „Podle slov původního kronikáře Šmejkal byl tato valná hromada prodchnuta nadšením a chutí k práci...“. Do výboru byli zvoleni bratři a sestry Federman, Friedrichová, Čermáková-Scottová, Hornák, Šakh, Prochotský, Dočkal, Havelková, Rokyta, Figerová, Šmejkal, Chmelař, Havelka a Bača. „Schváleno zřízení odboru jezdeckého, turistického, sportovního, hudebního, literárního, debatního, společenského, šachového a bridžového... Nakonec byla udělána sbírka ve prospěch sestry Chytilové, jejíž manžel se zabil ve Victorii při motocyklové nehodě. Sbírkou vynesla 8 liber... Týden na to jednota gratulovala prvnímu sokolskému páru bratra Chmelaře se sestrou Zelenkovou...“. Ta jména tehdejších sydneyjských sokolů ovšem již dávno upadla do zapomnutí – a je tudíž historickou zvláštností probírat se zde jimi. Tolik různých oborů snad později naše jednota nikdy nedosáhla.

Rád bych k tomu zde nahoře uvedenému textu dodal několik poznámek. Především snad to, že tehdy v Sydney nebyla nijaká nouze o tvoření českých spolků a společků. I někdejší československé politické strany si zakládaly své větve ve svobodné Austrálii. Nebyla ani nouze o rivalitu – kde Češi tam hádky a rozepře. Sokolské hnutí se však i v exilu vyznačovalo svým nepolitickým charakterem, i v exilovém sokole byli všichni jen sestrami a bratry. To rozlišovalo i naši sokolskou jednotu od jiných exilových sdružení. Dále snad i to, že v oněch časech nebylo ani pomyšlení na postavení vlastní sokolovny – nejprve se cvičovalo v Sydney v místnostech sportovní haly organizace YMCA, a tam se dojíždělo z předměstí.

Nechme však teď opět promluvit kronikáře! „V rámci propagační činnosti cvičení bratr Náčelník Dočkal nakreslil plakáty, které byly umístěny v obchodě pana Slavíka, v restauraci pana Korosčenka a v Martin's Café (pan Kogler)...“. Korosčenko byl Podkarpatorus, a během války byl v Británii v československé armádě. V Sydney proslul jako majitel snad vůbec první české restaurace a stal se i zuřivým zápasníkem, o jehož senačních úspěších víkend co víkend referovaly sydneyjské noviny.

Kronikář dále pokračuje: „V té době zemřel zakladatel melbournského Hlasu Domova Dr. Rýpar a na jeho pohřeb tam jeli bratři Federman a Prochotský... Bylo též založeno Čsl. Národní sdružení „Pravda vítězí“, jehož někteří funkcionáři jsou členy výboru jednoty. To mělo ve schůzi 9. 9. za následek kontroverzi, že členové Sdružení se nemohou současně plně věnovat činnosti ve výboru jednoty. Bratr Šmejkal má obavy, aby někteří lidé se nesnažili používat sokolské struktury k jiným účelům. Bratr Hornák, který celou debatu o Sdružení vlastně zahájil tím, že oznámil založení Sdružení a žádal o jeho podporu, druhý den resignuje na funkci ve výboru jednoty, ale zůstává dále členem...“. Kdyby snad dnes v roce 2016 někoho napadlo, že se snad naši lidé chovali tehdy jinak, než se chovají třeba dnes členové českého parlamentu, nebude to asi podobnost čistě náhodná. My Češi se dovedeme mezi sebou přít – ať doma či v exilu – a je to vždycky zcela prostě prašť jako uhoď.

Na dalších pěti hustě popsaných stránkách nám kronikář představuje vření v nově ustavených sokolských řadách sydneyjské jednoty. Jak poznamenáno, česká činnost se nikde nikdy neobchází bez šramotů a zádrhelů, leč to už k české existenci všude ve světě patří. Naštěstí, jak se zdá, byl ten rok 1950 sokolského života v Sydney zachycen kronikářem tak, jak opravdu probíhal, bez tendence vymazávat a přikrašlovat – a tak nám to tehdejší vření bylo zachováno ve skutečné podobě. Dočítáme se například i to, že ve všech prostorech YMCY nebyla vhodná místnost pro cvičící členky. Sokolští vzdělavatelé nikdy neopomínali vzpomenout počáteční dílo zakladatelů sokolského hnutí, hovořilo se o tělocvičné soustavě, o rozborech „pojmu sokolských povinností“, a byly již tehdy pořádány živé debatní večírky. Byl slavnostně skládán sokolský slib nových členů a členek a ze švýcarského exilu nově přibývši bratr Vávra „promluvil o dějinách Sokola“. V programu oslavy 28. října účinkoval již tehdy recitační sbor českých železničních zaměstnanců bratra Dočkala z Chullory. V Chulloře byl také založen odbor házené: sokolové si tam zřídili i propagační skříňku!

Ba dokonce se na několika schůzích začínalo jednat o ustavení sokolské župy v Austrálii – a to bude zajisté zajímat našeho dnešního župního starostu bratra Jiřího Jelínka. „Také se v té době přemýšlelo už o sokolském praporu, a bratr Kubík měl připraveno několik návrhů. Sestra Scottová byla ochotna prapor ušít a sestra Havelková vyšít,“ uvádí se v kronice. Dovídáme se také, v prosinci se konala mimořádná valná hromada „za přítomnosti dvacetisedmi bratři a sester“. Funkce se byl nucen vzdát bratr starosta, protože se ubytoval „v přistěhovaleckém táboře Wallgrove... a tam tehdy ještě železnice nebyla elektrizována.“ Kvůli onemocnění se vzdal funkce i bratr náčelník, jakož i sestra zapisovatelka Figerová, který odjízďela do Tasmánie. – Ohledně roku 1950, kronikář uvádí ku konci svého ročního poselství několik zajímavostí uplynulšího roku. Například to, že nejpilnějším cvičencem byl onoho roku bratr Chmelař, a že „pokladní příjem od založení jednoty 40 liber 18 šilinků a 5pence, vydání 20 liber 4 šilinky a 10 a půl pence!...“ V prosinci bratr kronikář zaznamenává: „Jednota má celkem 26 řádných členů (7žen a 19mužů) a 5 nově se přihlásivších.“ Poznámka o tom, že „dalších 53 členů ... bylo vyzvána k plnění svých povinností...“ svědčí o tom, že neplacení příspěvků bylo již tehdy problémem.

Velmi zajímavým je toto sdělení o ostatních jednotách v Austrálii.: „V Perthu zahájila činnost sokolská jednota 9. září a v Melbourne 8. listopadu. Darwinská jednota je po vzoru jednot vojáků v zahraničí za minulé války... Činnost sestává z pravidelné ranní čtvrt hodinky – pravděpodobně všichni bydlí v jednom hostelu – večer kopaná, v neděli výlety na kolech. Nemají zájem na korespondenci s ostatními jednotami... Ku konci roku se v roce 1950 konala ještě jedna mimořádná valná hromada. Starostou se na ní stal bratr Vávra, ostatní dosavadní funkcionáři obsadili obvyklá místa, leč vidíme i nová jména jako Oldřich Baxant a Erno Švarec. Zápis z roku 1950 končí bratr kronikář těmito slovy: „Protože tělocvična v YMCA byla po dobu vánočních prázdnin uzavřena, pro první rok činnosti Sokola v Sydney byla práce skončena

touto mimořádnou valnou hromadou“. Tak uzavírá bratr kronikář svoji zprávu na rok 1950.

K tomu památnému roku 1950 snad ještě dodatkem několik vět na vysvětlenou. V letech 1949 až 1951 dorazilo do Austrálie obrovské množství Čechů a Slováků. Roku 1950 snad vůbec tehdy nejvíc. Australští výběrčí konzulové brázdili po Evropě uprchlické tábory a vybírali si kandidáty na dopravu do Austrálie. Nebyla to ovšem žádná lidumilná akce – Australanům šlo především, ba snad zcela úplně, a zdravé a silné pracovní síly. Tedy především o mladé muže obdařené mohutnými svaly – říkalo se těm jejich výpadům „svalovecké akce“. Zatímco Američané si vybírali jednak vzdělance a zámožné aspiranty na udělení vis, Australanům tehdy šlo téměř výlučně o mladé, silné muže a chlapce, pokud možno svobodné, o funkcích mozku řeč nebyla. I já sám se dobře pamatuji, že při žádosti v Londýně o “landing permit” jsem se oháněl svou praxí pomocného dělníka ve vočanské ocelárně.

Žalov.



Koncem října nás opustil náruživý badatel **Stanislav Berton**, původně Stanislav Brzobohatý. Po mnoha letech života v exilu v Londýně přesídlil s rodinou do Sydney, kde si se ženou otevřeli klenotnický obchod. Byl brněnským rodákem, a za pobytu v Sydney se mu podařilo po úporném pídění usvědčit jednoho ze svých gymnasijských profesorů v Brně z kolaborace s Němci. Po ovdovění se k stáru odstěhoval do malebného queenslandského městečka Coolum na Sunshine Coast, kde skončil v jednadevadesáti letech plodné činnosti svoji životní dráhu. Budiž mu australská země lehká!



Se smutkem se dovídáme, že nás 16. srpna navždy opustila **Kateřina Procházková**, věrná a dlouholetá odběratelka Věstníku. Zemřela náhle v pozeňnaném věku 96-ti let a zanechává 3 dcery, 8 vnoučat a 14 pravnoučat, kterým všem vyslovujeme upřímnou soustrast.



CHODSKO

Jana Reichová

V tomto roce 2016 to bylo již celých 48 let od našeho příletu do Austrálie, přesně večer před sv. Václavem, tedy 27. září 1968. Čtyřicet osm let, o kterých mohu říci, že rozhodně nebyla promarněná. Děkuji za to Pánu Bohu; někdo by řekl, že jsem prostě měla štěstí. Jednak jsme vybudovali rodinu, máme dnes tři pravnoučata. Ale štěstí jsem měla také v tom, že jsem se mohla poměrně rychle zapojit do krajské činnosti. Nejprve ve Studiu Bumerang, které připravovalo kulturní programy pro naši krajskou komunitu, potom 16 let činnosti v českém rádiovém vysílání jako hlasatelka s více jak dvěma sty vlastních programů, dále ve Společnosti pro vědy a umění v přípravě dalších kulturních programů a výstav; a potom ještě v Czech-Australian Artspectrum Association pro naše výtvarné umělce a vydávání časopisu Spectrum pro tuto společnost. Činnost pro Sokol v Sydney k tomu již naprosto normálně patřila. Prostě jsem měla štěstí a jsem za to vděčná, že jsem to vše stíhala i při normálním plném zaměstnání.

Moje maminka mně a později i mé mladší sestře vždycky říkala, že rodina její maminky, naší babičky Anny z rodu Benešů a Sladkých, pochází z Kozinovské větve. Otec naší babičky František Beneš byl zahradník na Trhanovském zámku a jeho matka byla Barbora Sladká z Pece pod Čerchovem. Maminka to tak řekla a my jsme to samozřejmě přijaly. Věděly jsme, že máme na Chodsku příbuzné, a když skončila

druhá světová válka, začali jsme k nim celá rodina pravidelně jezdit na prázdniny do Trhanova.

Hned po válce, ještě v roce 1945, jsem tam jela s maminkou poprvé. Bylo mi právě sedm let a pamatuji velmi živě tu první poválečnou slavnou pouť u sv. Vavřenečka na Veselé hoře. Samozřejmě, že jsem byla v právě nově ušitém chodském kroji.

Do Trhanova na prázdniny jsme ale jezdili i po tom smutném únoru, stále ještě tam byli další příbuzní. To už také jezdila i moje mladší sestra Renatka. Rychlíkem do Plzně, odtud dále vlakem do Domažlic a pak lokálkou do Trhanova. Z Trhanova jsme všichni všude chodili pěšky. Do Klenčí to bylo blízko, krásnou lipovou alejí od Trhanovského zámku, do Kozinova „Houvězda“ jsme chodili přes Trhanovskou horu a Hrádek s Kozinovou sochou, ale i do Domažlic jsme často chodili pěšky. Právě tak k rybníku na Šnajberku a dále i na Babylon. Jenom po únoru se již nesmělo na Čerchov, tam hlídali místo Chodů naše socialistické hranice bdělí pohraničníci. Když jsme se z klenečského hřbitova vydali k Baarově soše na Výhledy, vraceli jsme se přes pole a louky vesničkou Chodovem zpět do Trhanova. Trhanovem protékal potok a v něm jsme chytali raky. Kousek za Trhanovem směrem na Pec pod Čerchovem je staříčkový hřbitov. Tam jsme chodily s maminkou.

Měla jsem, a později i moje sestra, to štěstí prožít několik let letní měsíce v této pěkné vesnici. Pomáhaly jsme sklízet obilí, nosit na pole obědy i při práci kolem hospodářství. Jedna z odměn byla, že jsme na příklad ráno v chlévě mohly s hrníčkem čekat na čerstvé kravské mléko. Stará teta Dodla (Dorota) potom také dělala vlastní máslo. Zapomeňte na cholesterol, takové máslo už nikdy neochutnám. Do Prahy jsme si ho vozili zabalené v křenovém listu. A co teprve všechny ty fantastické lesní plody – jahůdkami počínajíc, potom maliny, ostružiny a ještě jsme vždycky stihli houby. Vracely jsme se se sestrou z prázdnin a stále mluvily „bulačinou“. Vozily jsme si z Klenčí pěknou chodskou keramiku a každý rok nějaké nové písně.

Potom to jednou skončilo.

Ztracené prázdniny – Trhanov u Domažlic

Bučení krav po ránu
a teplo letní návsi
ochraptělý zvonek do krámu
nad prašnou cestou zvoníval si.

Medem lip voní vzpomínka
a hladí tichem hory lesnaté
zas za ruku mě vede maminka
a u rybníka vyplašíme čápy nohaté.

Ztracené prázdniny hledám vás
vraťte mi kousek toho léta
jen jednou chtěla bych potkat zas
mír toho krásného kousku světa.

Jak najít cestu podle potoka
ten potok s raky už tam není
pozdě se vracet do dne či do roka
co bývalo, je na hřbitově psáno na kameni.

Na moje milované Chodsko, které mi do duše i srdce zasela moje maminka, jsem po letech přijela až s manželem, nedlouho po naší svatbě. Kam jinam bych ho bývala měla vzít?

Potom to trvalo mnoho let, než jsem Chodsko mohla opět navštívit. Maminka mi posílala do Austrálie pohledy, knížky a dokonce i keramiku. Některé věci jsou dokonce již více jak sto let staré. Až konečně nám bylo dovoleno domov navštívit po roce 1989. V roce 1994 jsme tam přivezli i syna Jindřicha, jeho australskou manželku a dvě vnoučata. Provezli jsme je po Chodsku, prochodili lesy, a děti se proběhly po loukách. Ukázali jsme jim vše, co bylo možné.

V roce 2000 jsme se tam konečně také vypravily se sestrou a švagrem, kteří žijí v Praze. Chyběla nám tam ale ta „bulačina“, protože maminka nás učila básně Antonína Klášterského a četla nám chodské pohádky, a tak my jsme si Chodsko pamatovaly, tak se tam přeci mluvilo.

A tehdy znovu jsem začala přemýšlet o tom, zda je opravdu Jan Sladký Kozina náš předek. Až o několik let později přes poslední příbuznou, která tehdy stále v Trhanově vlastnila rodinný dům, jsme navázaly kontakt s dnes již přáteli, v Peci pod Čerchovem. Přes ně jsme našli cestu do Plzeňského archivu a další přátelé v Plzni nám potom pomohli najít tu správnou osobu, která nám podle archivních dokumentů doložila naše zbývající dvě mezery v rodokmenu, který se nám zatím pracně podařilo sestavit. Dnes tedy máme potvrzeno, že obě se sestrou patříme do Kozinovské větve. A tím spíš mně nikdo nevymluví, že jak mi maminka kdysi vyprávěla, jsem se nenarodila v žádné porodnici, ale že mě našla pod kamenem na Čerchově. Jak jistě víte, tak na Chodsku, snad ještě dodnes, nenosí holčičky vrána a chlapečky čáp, ale maminky nacházejí „děcka“ na Čerchově pod kamenem. No možná, že se to změnilo, protože za toho bolševismu se na Čerchov chodit nesmělo. Že by to bylo mělo špatný vliv i na tu „bulačinu“?

Že by vám mohla být snad bulačina k smíchu?

„Jaký pa to řeči, tuto pravda není,
přijte na voračky, na pouť nebo přástky,
šudýš vztahujou se ruce zez stavení
k tím, co dou k nám hyjtu, z přátelstva ha z lásky.“

Antonín Klášterský

Naše další návštěva Chodska, opět se synem, snachou a nejmladším čtrnáctiletým vnukem, mojí sestrou a švagrem byla, až na tu ztrátu bulačiny, znovu nezapomenutelným zážitkem.

Poslední výlet na Chodsko jsme podnikli roku 2013 opět s mojí sestrou a švagrem. Tentokrát s pomocí jedné milé paní z Trhanova, jsme mohli opět vyjet na Čerchov. Byla jsem tam již jednou, díky jednomu vlídnému policistovi. Dovolil nám, vyjet tam tehdy autem, protože já jsem neměla již šanci ten krásný kopec vyšlapat.

Tentokrát jsme se také vydali do Kdyně, odkud pocházel otec mojí maminky, syn doktora Weisela. (S babičkou se nikdy neoženil, ale Weiselovi si chtěli maminku nechat. Babička se jí ale nemínila vzdát. Weiselovi později zaplatili mamince školu.)

Joachym Lobel Weisel, z rodiny Weiselů, lékař ve Všerubech a přítel Boženy Němcové, byl první, kdo přesně podle archivů popsal chodskou rebelii v německém historickém časopise Panorama Universum pod titulem „Chodenprozess“. Jeho práce se pomocí profesora domažlického gymnázia Antonína Truhláře dostaly do rukou jeho přítele Aloise Jiráka.

J. L. Weisel zemřel ve Kdyni, kde se o něj v posledních letech staral Dr. Josef Weisel, vlastně dědeček mojí maminky.

Tedy v osobě mojí maminky se uzavřel ten kruh.

Teprve při poslední návštěvě jsme se sestrou našli v synagoze ve Kdyni záznam o našem pradědečkovi Dr. J. Weiselovi.

MUDr. Josef Weisel, Kdyně, náměstí č. p. 150

Zvláštní úctě u všech obyvatel se těšil drsný, svérázný pan doktor vysoké postavy, bloudící vytrvale po celých 40 let městem Kdyně, osadami, vrchy i planinami šumavského předhůří. Byl prvním promovaným doktorem, který se v roce 1874 usadil ve Kdyni a správou prádelny byl jmenován továrním lékařem. Sympatizoval s venkovským obyvatelstvem a za své národní

uvědomění byl v roce 1888 zbaven funkce továrního lékaře. Následně, až do své smrti v roce 1918, byl železničním a obvodním lékařem. Patřil mezi zakladatele českých spolků, především Měšťanské besedy. Shromáždil na svou dobu ojedinělou a jedinečnou knihovnu s 1200 svazky.

Chodsko mám hluboko v srdci. Chodskou čítanku, básně A. Klášterského a mnoho dalších pamětihodností jsem věnovala muzeu v Peci pod Čerchovem. Věřím, že tam jsou na správném místě.

Já jsem rozhodně Psohlavec žijící sice daleko za mořem, ale nikdy tím Psohlavcem být nepřestanu.

Domažlická dudácká muzika

Jana Reichová

V neděli 30. října se v Národním domě Sokola Sydney konala oslava vzniku Československa.

Nebylo jednoduché podřídit se nepříjemným zdravotním problémům a udělat rozhodnutí, nemohu a nejedu, prostě to nemůže být jako dříve, přípravy kulturních programů a také nějaké to recitování.

Když jsem se ale dočetla, již tak plná emocí, že na té oslavě bude hrát Dudácká muzika z Domažlic, to bylo již moc.

Uslyším ještě takhle přímo chodské dudy? Bohužel asi těžko.

Musela jsem to všechno ale rychle napsat přátelům z Pece pod Čerchovem, Riedererům, tedy přesně paní Janě. „Milá Jano, budou tady, ale já tam nebudu.“ Přidali jsme s manželem také fotografie Dudácké kapely, které nám poslali přátelé.

Téměř obratem jsem dostala po internetu dopis, kde jsem se dozvěděla více.

„Na fotografiích hraje na dudy pan Kuneš, který je v současné době ředitelem Základní školy umění v Domažlicích, na basu pan Kamil Jindřich, ředitel městského kulturního střediska a první klarinetista je pan Stočes, učitel ZUŠ a syn mé kamarádky. Ostatní moc neznám, oni se muzikanti střídají podle toho, kdo má čas, ale tohle trio je základ Dudácké domažlické kapely.

Pan Kuneš se věnuje chodskému folkloru celou svou duší. Připravuje pořady do rozhlasu, sám je moderuje a umí mluvit pravou bulačinou. Když spustí nějakou chodskou poudačku, je nádhera ho poslouchat.“

Nu, co jsem dělávala s láskou v naší krajanské činnosti, již dělat nemohu.

„Nytouž bolí srdce vodjakživa,
zvíčera hdyž sedíš na zahálce,
slyšíš: tvoje chčestí někde zpívá,
hale v dálce ... v takuvý huž dálce!“

Antonín Klášterský

Integruje Evropa islám nebo islám Evropu?

7. 10. 2016

Neviditelný pes *Benjamin Kuras*

Naši islamizátoři ve vládě, médiích nebo neziskových nadacích se nás stále snaží přesvědčovat, jak snadno a harmonicky se islám v Evropě integruje. Místo zdlouhavé argumentace a usvědčování ze lži se krátce podívejme, jak tato integrace vypadá v ulicích britských měst.

Luton, muslimská populace 30 %:

Nelson, muslimská populace 40 %:

Londýn, muslimská populace 16 %:

Takových měst je po celé Británii několik desítek, s jednotlivými čtvrtěmi velkoměst to bude do stovky. Islámská kolonizace Británie probíhá soustředěním na vybraná města a čtvrtě postupně přeměňované na kopie orientálních islámských obcí,

cileným vykupováním a osidlováním celých sousedství, z nichž je pak domorodé obyvatelstvo nuceno se stěhovat na venkov a do měst a sousedství dosud převážně domorodých. Vytvářejí se tak vyhraněné enklávy cizích kultur na domorodém území, kde se žije podle jiných než britských zákonů a tradic a mluví se desítkami jiných jazyků. Británie se tak kulturně a civilizačně tříští v neovladatelný apartheid. Z Londýna se za posledních 10 let vystěhovalo na venkov 600.000 domorodých Britů. Dalších pár milionů se přestěhovalo do jiných londýnských čtvrtí.

Celkové procento muslimů, celostátně odhadované na 5-6 procent, se v Londýně vyšplhalo na 16 %, něco přes milion. Následkem přesunů jednotlivých etnik však vznikly čtvrtě, kde už téměř nepotkáte rodilého Brita, vedle čtvrtí vyhraněné britských, kde kromě rodilých Britů narazíte ještě tak na Poláky a hrstku dokonale integrovaných a sociálně úspěšných Indů.

Farmářský venkov a malá městečka zůstávají zatím téměř výlučně britské. Británie se štěpí na dvě kulturně nesmiřitelná teritoria. Tak se také dá vysvětlit, jak to, že celé komunity Britů islamizaci akutně nevnímají, protože na ni ve svých sousedstvích nenarazí, do muslimských sousedství nezabrousí a z dnes už přísně islamofilně cenzurovaných britských oficiálních médií se nic nedozvědí. Nejhuř jsou islámskou kolonizací zasaženy sociálně nižší třídy, které si nemohou dovolit přesun do dražších čtvrtí a v místech, kde trávili celý život, se stávají cizinci. Takovou čtvrtí je třeba londýnský Poplar, kde byl nedávno zavražděn český občan Zdeněk. V posledním sčítání z roku 2011 zaznamenala 23 % domorodých Britů a 10 % kategorie „jiných bělochů“. Naproti tomu se hlásilo 43 % Bangladéšanů, 15 % Afričanů a Karibijců, zbytek byla kategorie „jiní“ nebo „neuvedeno“. Při prchajícím trendu bílých Britů můžeme dnes po pěti letech od sčítání brát Poplar jako čtvrt většinou islámskou.

To vše by možná ještě nebyl problém, kdyby se takovéto enklávy dokázaly začlenit do domorodé společnosti, jejich tradic a zákonů. To se daří všem příšedším etnickým či kulturním skupinám, s výjimkou muslimů, kteří se nejen, jako všichni ostatní, nestávají Brity ponechávajícími si základní prvky svých kultur, nýbrž nastoliteli svých kultur nad kulturou domácích. A na rozdíl od jiných etnik, která se pobritšťují, čím déle v Británii pobývají, se u muslimů děje přesný opak: Někdejší ochotná integrace první příchozí generace a britanizace generace druhé už v Británii narozené a vzdělané, se třetí generace již několik desetiletí proměňuje kázáním radikálních imámů v nenávistnou rozbušku inspirovanou tím nejagresivnějším a nejvražednějším výkladem islámu a ohrožující bezpečnost a stabilitu celé země. Nově příchozí z loňské a letošní migrační vlny si už s sebou přinášejí naprogramovanou nepřizpůsobivost a jejich integrace je prakticky nemožná. Napomáhají jim k tomu politickou korektností hypnotizovaní politici, média a univerzity hlásající povinnost většiny tolerovat excesy menšiny. Viz i slavný výrok Cameronův „než aby se muslimové přizpůsobovali nám, je důležitější, abychom se my přizpůsobovali jim“. Tím prakticky zvýhodňují radikalizaci muslimské komunity na úkor její liberalizace.

Stěžejní islámská idea, že muslimům je od boha dáno totalitně vládnout všem ostatním, je chytlavá zvláště u mládeže, které se následkem fatalistického islámského nastavení myslí nedaří takový společenský a ekonomický úspěch jako jejich vrstevníkům jiných kultur. Že je to věc ideologická a ne rasová, dokazuje průzkum vzdělanosti, podle níž na vrcholu stojí Indové a zcela na dně Bangladéšané, oba patřící k téže rase. Druhou populární ideou vštěpovanou muslimům radikálními kazateli typu nedávno do vězení odsouzeného Anjema Choudaryho je, že pobíráním sociální podpory muslimové plní islámský zákon, podle něhož bezvěrci musí na muslimy pracovat a odevzdávat jim daň zvanou džizia. Choudaryho poselství takto mladé muslimy zbavuje povinnosti vlastní obživy.

Nedávné statistiky British Social Attitude Survey uvádějí, že na sociální podpoře žijí 24 procenta dospělých muslimů nemajících žádnou kvalifikaci. To se týká těch, kteří jsou britskými občany nebo dlouhodobými rezidenty. Tedy těch „integrovaných“. U nově příchozích - kterých se naštěstí do Británie dostal jen zlomek těch, co v uplynulém roce zaplavili Evropu - se statistiky spíše podobají dánským, kde na státní podpoře žijí 84 % muslimů.

K terorismu pak zdomácnělé muslimy svádí další stěžejní idea islámské teologie, totiž víra, že hříchy se dají odčinit a cestu do ráje si lze vysloužit

zabíjením nepřátel islámu, přičemž nejrychlejší zkratkou do ráje je v takovémto boji dosažená vlastní smrt.

Některé statistiky oficiálních průzkumů muslimského myšlení a konání, jako byl letos průzkum televize Channel Four, které dokumentují prudkou radikalizaci britských muslimů, jsem uvedl v minulé zdejší debatě a v nové knížce Poslední naděje civilizace. Podlé této sondáže pouze 7 % britských muslimů pokládá jednoznačně britské občanství za závaznější než příslušnost k islámu. Pouze 21 % britských muslimů někdy navštívilo nemuslimský domov. 100.000 britských muslimů sympatizuje s terorismem včetně sebevražedných útoků. Pouze 3 % britských muslimů pokládají svobodu slova za důležitější než muslimskou sensitivitu na urážku. 18 % souhlasí s trestáním kritiky islámu. 78 % žádá zákaz zobrazování Mohameda. Třetina souhlasí s legalizací mnohoženství. Třetina neodsuzuje kamenování nevěrníc. 45 % chce pro svoje děti školy s vyhraněným islámským zaměřením.

Naši islamizátoři na tyto statistiky odpověděli osobním výpadem, že si záměrně vybírám zdroje nespolehlivé a zaujaté, jakou Channel Four podle nich nepochybně je. Proto jsem tentokrát nahlédl i do pramenů muslimských, jakým je webstránka zvaná 5 Pillars, čili „pět pilířů“, kterou redigují muslimští novináři. Prvotním účelem její letošní sondáže mělo být dokázat umírněnost integrovaných britských muslimů. Zpovídány byly „vlivné muslimské osobnosti“, z nichž polovina má vysokoškolské vzdělání, 89 % maturitu a čtvrtina specifické vzdělání islámské. Vedle několika nepochybně bohulibých závěrů z ní vyšel najevo souhlas (ve dvou kategoriích „souhlasí“ a „silně souhlasí“) s těmito principy:

S výrokem „Prorok Mohamed je poslední a konečný prorok a posel boží“ souhlasí 97 %. „Islám je konečné pravdivé náboženství zjevené Bohem lidstvu“ – 96 %. „Islám je globální a univerzální náboženství pro všechny“ – 98 %. „Korán je přímé a neměnné zjevení a slovo boží, platné pro celé lidstvo“ – 97 %. „Islám nepotřebuje žádnou reformu, protože islámské principy, zákony a hodnoty jsou platné navždy“ – 95 %. „Islámské zákonodárství může aplikovat islámské zákony a hodnoty ve všech dobách a na všech místech“ – 96 %. „Křesťanství a judaismus měly původně totéž poselství a pravdu, ale jejich texty se časem zkorumpovaly a ztratily čistotu poselství“ – 95 %. „Autentické prorokovy praktiky a učení (Sunna) jsou zjevením božím a neměnné“ – 83 %. „Je správné propagovat principy islámu a konfrontovat principy liberalismu a jiných světónázorů“ – 80 %.

„Je nepřipustné urážet víru nebo proroky“ – 98 %. „Veškeré ideologické debaty se musí vést jen na základě islámských principů“ – 98 %. „Džihád, jak je přikázán v Koránu, je legitimní praxe k nastolení řádu, míru a bezpečnosti nebo odstranění útlaku a nespravedlnosti“ – 91 %. „Izrael nespravedlivě a ilegálně okupuje Palestinskou zemi“ – 97 %. „Hidžáb je povinná část oděvu pro ženy“ – 97 %. „Nikáb je legitimní část oděvu pro ženy“ – 93 %. „Segregace žen od mužů při veřejném sezení je v nejlepším zájmu společnosti“ – 83 %. Rodinné násilí „ze cti“, čili za urážku rodiny neislámským chováním, schvaluje 69 %. Nesouhlas s kterýmkoli z těchto principů byl maximálně 7 %. (Celá obsírná studie je zde.)

Několik detailů z dalších průzkumů, například BBC, průzkumová agentura Populus, Office of National Statistics, Migration Watch, britská policie:

Z 1600 čerstvých syrských migrantů ve Walesu 900 spáchalo do jednoho roku od příchodu vážné zločiny. 80 % londýnské muslimské mládeže sympatizuje s Islámským státem. 40 % muslimských studentů chce zákony šaría. Muslimové při 5 % celkové populace tvoří 44 % vězňů. 49 % schvaluje kazatele nenávisti k Británii. 27 % schválilo masakr Charlie Hebdo. 11 % aktivně podporuje džihád. Na polygamní manželství britských muslimů doplácí stát 5 milionů liber ročně. 17.000 muslimských žen je každý rok obětí násilí „ze cti“.

I po odhalení notorického případu 1400 drogovaných a znásilňovaných anglických puberťaček pákistánskými gangy v Rotherhamu a po odsouzení 35 Pákistánců do vězení totéž organizované znásilňování pokračuje beztrestně v nejméně dvacítce měst a odhady počtu znásilněných dívek za 20 let dostupují sta tisíc.

I po zákazu islamizace státních škol se právě odhalilo několik desítek, které v islamizaci pokračují výukou kamenování a usekávání končetin, zrušením výuky evoluce, hudební a výtvarné výchovy a oddělování žáků i učitelů podle pohlaví.

Jak by se takto myslící a jednající komunita mohla integrovat do liberální demokracie, je těžko vysvětlitelné.

Islamizátoři rádi uvádějí Londýn jako ideální vzor islámské integrace, protože má muslimského starostu. Ten během pár měsíců od nástupu do funkce zavedl tři pozoruhodná opatření: Zákaz zobrazování střídme oděných žen v reklamách (plavky, prádlo atd.) na veřejné dopravě. Alokace 1,7 milionu liber na vytvoření policejní jednotky pro stíhání „islamofobních“ projevů na internetu. Protiprávní prodloužení tříhodinového zákonného limitu veřejných demonstrací a podpora okázalé demonstrace na trávníku před parlamentem žádající přijímání většího počtu islámských imigrantů. Vyřazení dvou policejních komisařů klíčových bezpečnostních složek a rezignace vrchního velitele londýnské policie pouhý týden po oznámení, že hodlá ve funkci zůstat alespoň 5 let.

Integruje starosta islám do Londýna, nebo Londýn do islámu?

Tolik stručně o integraci britské. Ještě hůř – nebo, chcete-li, z hlediska islámu lépe – jsou na tom Nizozemí, Belgie, Dánsko a Švédsko. A samozřejmě Francie a Německo. Radit, jaké poučení by si z toho měla vzít česká politika, už není v kompetenci tohoto příspěvku. Ale stálo by jí za to přinejmenším už konečně požádat naše islamizátory, aby nám odpověděli na tyto otázky:

1. Proč nám lžete?
2. Opravdu si přejete, aby se celá Evropa přeměnila v islámský stát?
3. Opravdu si přejete svět bez vědy, bez technologie, bez umění, bez literatury, bez hudby, bez krásy, bez humoru, bez lásky, bez soucítu, bez rovných práv, bez svobody projevu, víry a tvorby, ovládaný destruktivním kultem smrti vydávaným za vůli boží?
4. Jestliže ano, proč?
5. A jestliže ne, proč nenecháte naši tvořivou civilizaci na pokoji a přispíváte k jejímu zániku?

(Předneseno na konferenci „Možnosti integrace migrantů v Evropě“ v Parlamentě 4. 10. 2016)

Akce Sokol

Neviditelný pes *Milena Kozumplíková* 19. 10. 2016

V atmosféře letošního prvního volebního víkendu 8. a 9. října zaniklo, že v tyto dny - 7. a 8. října - by mělo být vzpomenuáno roku 1941, kdy na našem území proběhla „akce Sokol“. Je to už sice 75 let, ale stejně, jako si připomínáme 17. listopad 1939 či Lidice, bychom měli mít v paměti i toto datum.

12. dubna 1941 nařídil K. H. Frank zastavení činnosti Sokola. 30. září byli popraveni významní představitelé Sokola Pechlát a Groh. A v noci ze 7. na 8. října byla zahájena „akce Sokol“, v rámci níž byli zatýkáni členové vedení Sokola, činovníci sokolských žup i jednot. Přibližně 1500 čelných představitelů. Byli deportováni do koncentračních táborů.

Proč? „Sokol byl nejnebezpečnější protistátní organizací,“ říká bývalý říšský protektor von Neurath při výpovědi v Norimberském procesu. Měl pravdu. Sokolské odbojové hnutí bylo zásadní součástí celonárodního odporu proti nacistické okupační moci.

Během okupace bylo zatčeno 12 000 příslušníků Československé obce sokolské (ČsOS), 3388 jich bylo popraveno, desítky tisíc členů a jejich rodin byly perzekuovány. Tisíce sokolů padly na frontách druhé světové války, 654 v Květnovém povstání. Podle zápisů ze soudního procesu v Norimberku zahynulo ve druhé světové válce celkem 20 000 členů ČsOS.

Po válce se činnost Sokola rychle obnovila. V době konání Všesokolského sletu 1948 již zase měla více než milion členů. Sletu se účastnilo přes půl milionu cvičenců. Byli to oni, kdo v průvodu volali „Beneš na Hrad a ten druhý za drát“, a když procházeli kolem tribuny, na níž stál Klement Gottwald, šli s odvrácenou tváří.

Nebylo divu, že po roce 1956 byl Sokol opět rozpuštěn a majetek předán nově zřízeným tělovýchovným jednotám. Byla to doba Slavojů, Rudých hvězd, Tatranů a podobných nových jmen. Přesto jsme ale všichni stále chodili „do sokola“.

V roce 1968 Sokolové znovu obnovili činnost a znovu byla po 21. srpnu zastavena. V roce 1990 se činnost Sokola počtvrté obnovila (poprvé byla zastavena za první světové války), majetek, což byly sokolovny a zařízení, se ne vždy a nikoli v dobrém

stavu podařilo získat. Sokolovny, které si sokolové od konce 19. století, ale hlavně po vzniku republiky sami, svépomocí, vlastním přičiněním a financováním postavili, se jim vrátily zašlé, zanedbané, střechy

děravé, zdi otlučené. Místa, kde cvičilo několik generací a všechny věkové kategorie od nejmenších dětí až po věrnou gardu, kde se odehrávala divadelní představení, mikulášské besídky i každoroční šibřinky, dělala těžkou hlavu znovuobnoveným jednotám.

Přesto se v roce 1994 znovu sokolové sletěli do Prahy na svůj slet. Přijeli i z Francie, Kanady, Spojených států, mnozí z nich pak ve svých zemích sbírali peníze na opravy sokoloven. A od té doby vždy po šesti letech se slet opakuje. Ti, kdo jej srovnávají se spartakiádou, nevědí, o čem mluví.

Sokolové, na rozdíl od jiných pozdějších jednot, nebyli pouze cvičenci. Utužovali si zdraví i charakter. Sokolské hnutí vychovávalo děti i mládež k uvědomění si sama sebe, k sounáležitosti s vlastí, odpovědnosti za sebe, ale i za své kamarády. Sokolské hnutí, vzniklé ve druhé polovině 19. století, se stalo charakteristickou součástí společnosti po vzniku republiky. Příběhy letců z Anglie, ve většině případů členů sokolských jednot, vypovídají, jaké lidi Sokol choval. Nebylo divu, že se jej snažili zlikvidovat jak nacisté, tak komunisté. Po všech šrámech, které sokolové utrpěli, se vlastně musíme divit, že se jim podařilo vstát z popela.

A tak součástí každého většího města či obce je nejen náměstí, kostel, škola a radnice, ale je to i charakteristická budova sokolovny. A každé slušné město či obec, pokud si její představitelé jsou vědomi všech souvislostí, zvláště těch ze 40. a 50. let, se o svoji sokolovnu, byť není majetkem obce, starají.

Sokolům máme za co děkovat!

Letošní 28. říjen a kdo nám vládne

Neviditelný pes 26. 10. 2016

Miloslav Bednář

Aféra s dalajlámou kolem udělování státních vyznamenání prezidentem Zemanem k 28. říjnu ukazuje mnohem víc, než jen to, že a jak se politici a média s vervou pustili do zápasu o předhozenou kost. V první řadě aféra předvádí, kolik podstatného ke své škodě nevíme o tom, co vlastně 28. říjen znamená a bude znamenat pro smysl naší existence, a jak nesmlouvavě nás proto den státní nezávislosti testuje a soudí.

Stručně řečeno, 28. října 1918 se zrodila naše plnohodnotná státní a občanská svoboda. Zrodila se z tisíců obětovaných životů československých legionářů a životně riskantního úsilí našich politiků v dosud nevídaném dramatu čtyřleté světové války. Vznikl tak nově vydobytý svět pro důstojný, protože konečně plně svobodný, demokratický život. Svobodný život našich tehdejších předků, jejich následovníků, a nyní nás samotných. Naše svoboda se zrodila z velké války. A to se u nás, a žádnou náhodou, poté zatím dvakrát opakovalo, Jak u druhé světové války, tak u světové studené války. Všechny tři světové války pro nás skončily osvobozením a následným, časově tak či onak dlouhým či krátkým životem ve svobodě. Osvobozením geopoliticky rozhodujícího prostoru mezi Německem a Ruskem. Čas svobody nám byl od 28. října 1918 vyměřen na téměř dvacet let. Podruhé to byly ani ne tři roky. A nyní se již dost vážně hraje o délku našeho třetího svobodného období moderních dějin.

Jaký ale byl smysl svobodné existence, již jsme původně, tedy 28. října 1918, získali ze světové války, tehdejšího legionářského hrdinství v ní, a vůbec celosvětového válečného zápasu proti antidemokratickému Německu a jeho životně nepostradatelnému Rakousko-Uhersku? Jaké to byly ideály, z nichž se po téměř třech staletích z krve obnovila naše státní svoboda a jimiž se udržuje při životě? Tomáš Garrigue Masaryk je formuloval dost srozumitelně: Demokracie jako názor na život, nejen lidsky nedokonalý demokratický politický systém. Taková demokracie a svoboda znamenají úctu k druhému kvůli tomu, co se v každém z nás vztahuje k věčnosti. A demokratický politický systém samostatného státu je tu z tohoto filosofického hlediska kvůli naší svobodě. Je jejím občanským prostředím. Jeho smyslem je tedy

svoboda. To nikdy nebude samozřejmé, ale jedině kvůli tomu stojí za to žít. 28. října 1918 k tomu naši předchůdci dostali draze vykoupenou příležitost.

Světovou válku tehdy ve prospěch demokracie a naší demokratické svobody rozhodly Spojené státy americké, které do r. 1917 do evropských konfliktů nezasahovaly. Masaryk USA dobře znal, a proto věděl, že to Wilsonova Amerika se svobodou a demokracií, na rozdíl od Německa nebo Ruska, myslí vážně. Na rozdíl od našich dnešních, ruské diktatuře poslušujících antiamerických křiklounů od komunistů po libertariány také věděl, že USA, na rozdíl od nás, od svého vzniku úspěšně pokračovaly ve svobodně zvolené cestě. Na cestě, kterou nám znemožnil po staletí trvající vnější rakouský útlak a násilí. A dobře věděl, že proto právě Američané chápou demokracii jako názor na život. Na rozdíl od Německa, Rakousko-Uherska a Ruska. A právě proto, z takto chápaných demokratických důvodů, viděl Masaryk v USA nám nejbližší demokratickou republiku. Ne kvůli velmocenské autoritě, ale kvůli příkladu demokracie a svobody jako sdílenému životnímu názoru a způsobu.

Po sedmdesáti letech se americký nátlak na ruskou komunistickou diktaturu reaganovskou zahraniční politikou ve středovýchodní Evropě v r. 1989 ukázal, podobně jako v r. 1918, jako vítězství demokratického světa. Tentokrát ve studené světové válce. A tak i od nás vyhnal ruské, a vůbec komunistické utlačovatele. Jejich dnešní putinovští pohrobci dělají vše pro to, aby se opět zmocnili i dávné československé kořisti z r. 1948 a 1968.

Co s tím má společného dalajlámovská aféra? Nemálo. Ukazuje totiž, že o středoevropskou kořist má zájem i čínská komunistická diktatura. A proto se i snaží významně ovlivnit českou politickou scénu. Na druhé straně je dalajláma budhistická, celosvětově uznávaná duchovní autorita, výhradně nábožensky reprezentující čínskými komunistickými vládci od padesátých let soustavně znásilňovaný tibetský národ. A právě životně nezbytný vztah duchovního života a politiky je podstatná skutečnost, kterou Masaryk jako zakladatel a první prezident československého demokratického státu velmi dobře chápal. Tuto skutečnost ale například prezident Zeman nechápe vůbec, jak to i výslovně potvrdil v neděli vysílaném televizním rozhovoru pro televizi Prima. Nejen jemu je tedy z českých politiků po této nesmírně důležité stránce smysl našeho Dne nezávislosti 28. října cizí.

Jestliže naše politická reprezentace dává přednost v daném případě čínským penězům před smyslem svobodné české státnosti, přijdeme nakonec jak o stát, tak o peníze. To se ale zdaleka netýká jen servility ke komunistické čínské diktatuře. Právě tak morálně a politicky trapné je odmítání sankcí proti agresivní ruské diktatuře a přijímání významné ztráty státní svobody v Evropské unii.

28. října je na místě se zeptat, zda jsou občané České republiky svrchovaným vládcem svého demokratického státu. Pokud si sami nedáváme všechny své zákony, pak ne. Pokud ustupujeme nátlaku mocných a bohatších, pak ne. A tak tomu bohužel nyní je. Nejen problém s dalajládou nám říká, kdo jako stát jsme, kam směřujeme a kdo nám to vlastně vládne.

Autor je filosof

O populismu a demokracii Neviditelný pes 31. 10. 2016 *Luděk Frýbort*

Zaškrtával jsem si tuhle v jednom časopise slůvka populismus, populistický, a našel jsem jich v poměrně krátkém textu čtrnáct; je až s podivem, jaké oblibě se těší takto jmenovaný jev. Celý článek se pak nesl v nevysloveném, ale dobře čitelném smyslu: jest populismus stav myslí neřádný a zavrženíhodný, jímž počestný občan nemůže než opovrhovat. Nuže, jsem takový štoural, že mi nestačí, prohlásí-li někdo určitý jev za neřádný: chci vědět proč a co by tedy mělo být místo toho, aby to bylo řádné, počestnému občanu přijatelné. I provedl jsem svou soukromou analýzu, jak následuje.

Nebýval jsem za svých školních let nijak příkladným žákem a v latině jsem byl jednou i na propadnutí, ale že slovo populus v ní značí lid, tolik jsem si ze škamen odnesl. Vím dokonce, ač jsme řečtinu na gymnáziu neměli, že týž pojem v ní zní démos. Postupme tedy dál. Z latinského slova populus neboli lid byl odvozen onen hojně frekventovaný termín populismus, z řeckého démos pak demokracie. Je to tak?

Je. Pak mi ale, ke všem ďáblům rohatým a chlupatým povězte, proč jedna odvozenina z téhož slova značí zavrženímhodnou špatnost, druhá posvátnost nedotknutelnou možná až přespříliš? Pokusme se najít vysvětlení.

Začněme tou demokracií. Jak všeobecně známo, značí toto slovo vládu (řecky kratós) nikoli absolutistického monarchy, ani k moci se vedravších generálů a jiných potentátů, anobř lidu. Lidu, prosím. Onoho lidu, jenž jest dle znění snad všech ústav světa jediným zdrojem státní moci. Má snad někdo něco proti ústavě? Nebo dokonce proti demokracii? Ne? No proto. Sám bych demokracii, jak je vesměs provozována, za futrál vši dokonalosti nepokládal; zahrnujíc celou společnost od moudrých a nadaných po hloupé a nenadané se nevyhnutelně stává vládou průměru, a s ohledem na politickou praxi, lovící volební hlasy mezi lidičkami nejsnadněji ovlivnitelnými, i podprůměru. Zatím ale nebylo nic lepšího vynalezeno, a co bylo, končovalo zpravidla prů...švihem. Švýcarsko se svou přímou demokracií je pak jen jedno a pokusy o přesazení se nedaří.

Pokročme nyní k slůvku populismus a pokusme se určit jeho obsah. Dejme tomu, že je v občanstvu nezanedbatelným nebo dokonce většinovým dílem rozšířen určitý názor, nenachází však ohlas v oficiální politice. Tu vystoupí osoba veřejně známá, ať z kruhů politických nebo jiných, a opomíjeného názoru se ujme. Může to být nezodpovědný žvanil zjistivší si, co prostší dušičky rády slyší, a naladí svůj kolovrátek podle toho. Hluboce jimi pohrdaje sype z nestydaté huby radikální, akusticky řízná, ale nepoužitelná řešení, jež sám nebere za groš vážně. Je zbytečno plýtvat na takové latinskými slovy, postačí starý český tlučhuba.

Nebo osoba rozvázná, prozíravá, sama sebe a svůj prospěch za účel všeho nemající. Hledí ne na jedno či dvě volební období, jak jest obyčejem politických machrů, ale na generace dopředu. Má odvalu jít na kořen problému, pojmenovat příčiny a odhadnout následky ne pouze v přítomném okamžiku, ale v blízké a vzdálenější budoucnosti. Může se v odhadu mylīt, nikdy ale tak tragicky jako ti, kdož se rozhodli problému nedbat nebo jej rozličně omlouvat a zamlouvat, růžovou barvičkou blahých nadějí přetírat. Řešení navrhuje ne po způsobu tlučhubů rázná, jako když sekyrou mávne, nýbrž postupná a částečná, dobře věda, že pokusy o řešení na jeden náprah sekyry ještě nikdy k ničemu kalému nevedly a nepovedou ani napříště. Že žádný problém nelze vyřešit beze zbytku; vždy že z něj něco zůstane a bude mít své následky, následky následků a tak pořád dál. Že svět už nikdy nebude, jaký před výskytem problému býval; a je třeba se s rozmyslem snažit, aby škoda, když už ji nelze zcela odvrátit, byla co nejmenší a život vlastní i potomků aspoň snesitelný.

Je-li navíc taková osoba nadána schopností své myšlenky srozumitelně uspořádat a předestřít veřejnosti, může v ní dosáhnout značného ohlasu. Pak ale nemluvme o populismu; kdo reaguje na mínění velkého dílu veřejnosti, dá mu formu a výraz, není populist, nýbrž demokrat v pravém toho slova smyslu.

A upravme si slovník. Je možno s něčím nesouhlasit, nenutno ale kolem sebe metat nejběžnějšími výrazy, jaké lze nalézt. Máme taď tu uprchlickou patálii a v obyvatelstvu je znát jistě znepokojení; tu se noviny hned rozepsaly o hysterii. Nuže, ještě jsem nepozoroval, že by občanstvo běhalo ulicemi hystericky ječíc a rukama lomíc; pouze jeví starost. Starost o to, co se z řečené patálie ještě vyvine a jak to ovlivní život v zemi. Dělat si starost je přirozený lidský pud; kdo se v situaci, jaká právě je, oddává bezstarostnému jásoťu, po zásluze je zván bláznem. Čítám rovněž o strachu, ne-li rovnou o nenávisti; nu, potkávám uprchlíky dosti hojně a nemohu říci, že by se mi kolena rozklepala strachy. Dovedu ale pochopit, že vzhledem ke zprávám a někdy i osobním svědectvím, co tak někteří – jistě ne všichni – běženci vyvádějí, zaujímá k nim starousedlé obyvatelstvo obezřetný odstup. Každý má, co si svým chováním vyslouží; mluvit o nenávisti by bylo přehnané, že ale mnohý počestný a daně platící občan má těch rumrejchů plné zuby, nelze se diviti.

Je pochopitelné, že takovýto vývoj věcí veřejných vytváří pěnu u úst politikům, zvyklým mydlit to pohodlně od voleb k volbám, ale těch bychom si nemuseli tolik všímat. Však oni budou housti jinou, až ne jedněmi, to by nestačilo, ale dvojími nebo trojími volbami se veřejný názor přiblíží... nemusí hned k padesáti procentům. Tricet postačí, aby se začali obávat o svá zateplená místečka a obraceli kormidlo k zlořečenému populismu. A jestli jsem se mylil, pak ne o mnoho; ostatně současný vývoj v Německu něco takového naznačuje. Leda by ovšem byla ještě předtím

zrušena demokracie, což za dnešního stavu věcí nic není vyloučeno. Nicméně, to je z nesnázi ještě ta menší.

Větší představují ti, kteří se neptají, jak se věci reálně mají, nýbrž jak by se dle jejich osvětleného zdání správně míti měly. To už nejsou duševní prostáčkové, jimž může tluchuba předhodit jakoukoli malinu a oni ji ochotně slupnou, naopak. Jsou to lidé inteligentní, vzdělaní, ve společnosti vysoce vážení s velkým vlivem na veřejné mínění. Mají dar úvahy a dovedou ji přesvědčivě formulovat, jen jedno jim chybívá: dar zodpovědnosti. Vědomí, že co jakkoli ušlechtilého a dobře míněného vypustí z úst, může mít a také přecasto mívá sakramentsky zlé následky, tím horší, čím vyšší je jejich společenské renomé. Nepravím, že bychom neměli naslouchat intelektuálům; naslouchejme jim ale s rozvahou, odlišujíc rozumné od přemoudřelého, použitelné a zodpovědné od nezávazné hry myšlenek a myšlenčiček s hlavou v oblacích nereálna. Chtít pro svět jen samé dobro nestačí; tolikrát už se zamýšlené dobro obrátilo v příšerný malér s horami mrtvol, že je to až cítit jakousi zákonitostí.

Není totiž bez podstaty obava, že svět tohoto času stojí na osudovém rozhraní jako dosud nikdy od počátku dějin. Společnost, jmenovitě západní, je rozštěpená rovněž jako dosud nikdy. Piší tyto řádky na míru Německu, protože v něm žijí; až na určitá německá specifika se však větší či menší mírou týkají i ostatních evropských zemí. Mezi občanskou veřejností a jejími politickými představiteli – o intelektuálních dobrodějích nemluvě – se vytvořila trhlina a stále se rozšiřuje. Čím dál větší díl společnosti kromě těch, jimž je všechno jedno, se nejenže necítí zastoupen svými politickými představiteli, ale necítí se ani chráněn svou policií, nedůvěřuje soudům, šťve ho jednostranná zaujatost sdělovacích prostředků, stav to, jenž se u méně trpělivých etnik než jsou zrovna Němci, nebezpečně blíží bodu, kdy lidé začínají být náchylní vzít pořádek do vlastních rukou. To není strašení, to je velmi reálná možnost, bude-li se trhlina ještě nějaký čas rozevírat.

Jak tomu zabránit... asi nechat povýšených řečí a shlédnout k onomu lidu, co má být dle vznešených slov ústavy zdrojem státní moci, spíš je ale jejím nevrle trpěným oušlapkem. Ušetřit si žvásty o fuj fuj populismu a postarat se o poctivější naplnění toho, co naznačují řecká slova démos a kratón. Důrazně doporučit intelektuálním nabadatelům, aby přestali tančit s hlavami v oblacích přemýšlejíce, co by dle jejich ušlechtilého zdání býti mělo, a raději vzali v úvahu, co beze všech okrasných mašliček a pentliček skutečně jest. Snad bychom se tak všichni mohli sjednotit na nějakém společném jmenovateli, naši politici vůdcové, intelektuální elity i my, obyčejná pakáž. Ze společného jmenovatele pak odvodit další počínání. Snad ještě není úplně pozdě. Snad nám dějiny ještě dávají šanci, ale už poslední. Promarnit ji by... nevím. Každé slovo je příliš nevyrazné pro tak úděsnou hloupost.

Mohamedův život

Neviditelný pes 10. 11. 2016 *Richard Sulík*

Tak ako je Mohamed centrálnou postavou islamu, je Ježiš centrálnou postavou kresťanstva. Ježiš Kristus však šíril kresťanstvo slovom, Mohamed islam mečom.

V Koráne sa na 91 miestach píše, že každá ľudská bytosť má žiť podľa Mohameda. Mohamed je podľa islamu večným a dokonalým vzorom pre všetkých ľudí. Kto chce byť pravým moslimom, má nasledovať život Mohameda. Pozrime sa teda v krátkosti na Mohamedov život:

Mohamed sa narodil okolo roku 570 (presný dátum nie je známy) v oáze Mekka. V čase narodenia jeho otec už nežil, jeho matka zomrela, keď mal päť rokov, jeho dedko, ktorý ho opatroval, zomrel, keď mal Mohamed osem rokov. Do opatery si ho zobral jeho strýko Abú Tálib, ktorý bol v Mekke veľmi vplyvný (niečo ako starejší).

Strýko brával Mohameda na obchodné cesty do Sýrie, neskôr na obchodných cestách zastupoval svoju o 15 rokov staršiu vzdialenú sesternicu a bohatú vdovu Chadídžu, ktorá mu ako 25-ročnému ponúkla manželstvo a z Mohameda sa stal zámožný muž. V roku 610, ako 40-ročný, mal Mohamed zjavenie. Archanjel Gabriel mu prikázal „Prednášaj v mene Pána svojho, ktorý stvoril človeka, z kvapky priľnavej stvoril“ (Korán 96:1). Mohamed začal o novej viere prednášať a zároveň začal tvoriť Korán, ktorý písal až do svojej smrti, celých 23 rokov. Korán bol vtedy zapisovaný na zvitky a hlinené tabuľky, no išlo aj o ústnu tradíciu a až za tretieho kalifa (nástupcu

Mohameda) bol korán spísaný ako ucelený text. Chadídža Mohamedovi verila, podporovala ho a stala sa prvým človekom vôbec, ktorý konvertoval na islam. Ďalším bol Mohamedov zať (manžel jeho dcéry Fatimy) Ali ibn Abi Talib a prvú trojicu „konvertitov“ uzatvára Mohamedov svokor Abú Bakr.

Posledný prorok (ako sa Mohamed označoval) teda začal hovoriť o svojom zjavení. Najprv známym, neskôr obyvateľom svojho rodného mesta a bydliska Mekka. V tom čase existovali v Mekke desiatky náboženstiev. Aj preto získal Mohamed počas trinástich rokov kázania o novej viere len asi 150 prívržencov. Jeho presvedčanie však bolo agresívne, čím Mekkáncov rozoštvával a tí ho vyhnaní z Mekky po tom, ako zomrel jeho strýko a ochranca Abú Tálib.

Vyhnanie Mohameda z Mekky o asi 17 rokov neskôr datoval Mohamedov nástupca Umar (priamy Mohamedov nástupca bol jeho svokor Abú Bakr a po ňom vládol Umar, tiež Mohamedov svokor, od 634 do 644 n. l.) ako začiatok islamského letopočtu. Islamský letopočet sa začína 16. júla 622 n. l. a keďže jeden islamský rok má o jedenásť dní menej ako rok slnečný, posúva sa každý rok aj Ramadán. Inak ako na cirkevné sviatky je islamský kalendár nepoužiteľný.

Mohamed sa presunul 440 kilometrov na sever do mesta Jathrib, ktoré bolo neskôr premenované na Medína al-Nabí (v preklade „mesto proroka“). Obyvateľov tvorila zmes arabských a židovských kmeňov, Arabi sa cítili utláčaní a boli so Židmi, ale aj medzi sebou (Arabi aj Židia) desiatky rokov v konflikte. Zástupcovia najväčších rozhádaných kmeňov pozvali Mohameda do Mediny ako mediátora. Mohamedovi sa aj skutočne podarilo navrhnúť zmluvu, ktorú podpísali všetky kmene v Medine, takzvaný Obecný poriadok Mediny. Zároveň našiel Mohamed v Medine živnú pôdu pre svoje kázanie o islame a o jedinom bohu Alahovi (Alah nie je meno, ale preklad slova boh v arabčine; tak ako sa v slovenčine povie veci, z ktorej sa pije, „pohár“ a v nemčine „Glas“, sa všemohúci u nás volá „Boh“, v nemčine „Gott“ a v arabčine „Alah“, stále však ide o tú istú bytosť).

Asi sedem mesiacov po príchode do Mediny došlo k naplneniu manželstva s deväťročnou Aišou. Manželstvo bolo uzavreté už o tri roky skôr, keď mala Áiša šesť rokov, ale jej otec (a prvý kalif, teda Mohamedov priamy nástupca) Abú Bakr dohodol, že k pohlavnému styku dôjde, až keď bude mať Áiša deväť rokov. Áiša bola tretia Mohamedova manželka a zároveň jeho najobľúbenejšia. V tomto čase mal Mohamed pred sebou ešte približne deväť rokov života a uzavrel ďalších sedem až 12 manželstiev, no všetky okrem prvého (s Chadídžou) ostali bezdetné.

Po príchode do Mediny došlo k jednej výraznej zmene, Mohamed zaviedol do Koránu džihád – boj v mene Alaha. Veľký džihád je duchovný boj a malý džihád je boj s mečom. Mohamed sa v Medine začal výrazne venovať boju s mečom, konkrétne začal prepadať karavány. Prvý výraznejší úspech dosiahol v januári 624, to bol jeho ôsmy pokus. Prepady obchodných karaván mali jediný účel – získať peniaze na financovanie džihádu. Mohamed si z lupy nechával 20 percent, zvyšok sa rozdelil medzi jeho spolubojovníkov. Príslušnú legitimizáciu na takéto činy udáva Korán v súrach 22:39 a 22:40. Mekkáncom došlo, že ak im bude Mohamed prepadať karavány, privedie im trvalú a výraznú škodu. Už v tom čase bola Mekka pútnickým miestom a púť k svätyni Kába spojená s trhmi, ako aj obchod, boli zdrojom prosperity Mekkáncov. Museli sa teda brániť a tak nasledovala bitka pri Badre (Korán 3:140 až 3:160) koncom marca 624. Mekkánci sa dozvedeli, že Mohamed plánuje prepadnúť ďalšiu ich karavánu, Mohamed sa dozvedel, že Mekkánci to vedia a že na ochranu posielajú aj časť svojej armády. Napriek početnej prevahe Mekkáncov zvíťazil Mohamed a jeho bojovníci. Po bitke pri Badre sa „islam stal ozbrojenou politickou silou s náboženskou motiváciou v podobe džihádu“ a „z Mohameda sa stal politik a generál“ (Bill Warner).

O rok neskôr podnikli Mekkánci odvetu v bitke pri hore Uhud (blízko Mediny, Korán 3:139 a 3:153). Mohamedovi bojovníci urobili taktickú chybu (došlo k nedorozumeniu a lukostrelci priskoro opustili svoje pozície) a utrpeli ťažkú porážku. Mekkánci pod vedením Chálid ibn al Walida nepokračovali v útoku a nenapadli Medinu, lebo si mysleli, že Mohamed je mŕtvy, no bol iba ranený. Treba aj uviesť, že samotný Chálid ibn al Walida o štyri roky neskôr konvertoval na islam. Pôvodne mal výpravu viesť Sufján ibn Chálid, no na neho Mohamed poslal vraha, ktorý ho zabil.

Ďalšou významnou udalosťou bola takzvaná zákopová vojna v roku 627. Islam sa pomocou džihádu čoraz viac rozširoval, Mohamed ďalej prepadával mekkánske karavány a tak sa Mekkánci rozhodli opäť zaútočiť. Mohammed ich však prekvapil tým, že vykopal zákopy, cez ktoré ich kone nevedeli prejsť. Po dvoch týždňoch obliehania Mediny to Mekkánci vzdali a odišli. Ukázalo sa však, že židovský kmeň Banu Kurajza hral na dve strany. Mohamedovi síce požičali lopaty na vykopanie zákopov, zároveň však zásobovali jedlom Mekkáncov a vyjednávali s nimi. Trest bol krutý – všetkým asi 800 mužom boli sťaté hlavy (Mohamed s jeho vtedy 12-ročnou manželkou Aišou túto masovú popravu sledovali až do noci), ich ženy boli predané do otroctva a deti rozmiestnené po moslimských rodinách (Korán 33:26). Po piatich rokoch od príchodu Mohameda neboli v Medine takmer žiadni Židia. Z troch veľkých židovských kmeňov Mohamed dva vyhnal (lebo odmietli konvertovať na islam) a zhabal im majetok, tretí kmeň, Banu Kurajza, bol za zradu zlikvidovaný.

V nasledujúcom roku, v marci 628, sa Mohamed so svojimi prívržencami vybral do Mekky na púť. Mekkánci mu v tom síce zabránili, no zároveň uzavreli s Mohamedom takzvanú Hudajbijskú zmluvu, ktorá hovorila o tom, že Mohamed prestane prepadávať mekkánske karavány, že Mohamed a Mekkánci nebudú viesť vojny a že Mohamed môže chodiť so svojimi prívržencami počnúc ďalším rokom na púť do Mekky. Mohamed operatívne do svojho učenia zakomponoval Mekku aj s jej idolom čierneho kameňa ako centrum nového náboženstva. Tento pragmatický kompromis umožnil okolo nového centra zjednotiť všetky arabské kmene a ich doterajšie vzájomné šarvátky nahradiť výbojmi do zahraničia.

Keďže Mohamed mal s Mekkáncami uzavretú dohodu o neútočení (Hudajbijská zmluva), mohol si dovoliť zaútočiť na ďalšie územie a tak počas ďalších dvoch mesiacov dal dokopy armádu s asi 1600 bojovníkmi a vybral sa k Chajbarskej oáze, kde žili bohatí židovskí roľníci v jednotlivých opevneniach. Po šiestich týždňoch obliehania sa Židia vzdali a dostali na výber smrť, respektíve vyhnanie alebo platenie dane (takzvaná džizja, Korán 9:29), v tomto prípade polovicu ich úrody, za čo dostali štátu ochraňovaných menšín. V našom ponímaní sa tomuto hovorí výpalné.

Odovzdávať polovicu úrody bolo na Židov jednoducho priveľa, a tak Mohamed vyhnan aj ich. Okrem toho sa Mohamed v Medine intenzívne venoval zastrašovaniu a odstraňovaniu svojich kritikov (napríklad bint Marwan, Žid Salam, kmeň Mustalíkov).

V marci 629 sa Mohamed vybral s asi dvestisíc prívržencami na púť do Mekky, ako mal dohodnuté v Hudajbijskej zmluve. Aby Mekkánci predišli konfliktom, opustili na tri dni mesto. Po tom, ako niekoľko členov vplyvných mekkánskych arabských rodín konvertovalo na islam (napríklad už spomínaný Chálid ibn al Walid), bolo dobytie Mekky len otázkou času.

Krátko po tejto púti došlo k stretu dvoch kmeňov, z ktorých jeden bol blízky Moslimom a druhý Mekkáncom, čo Mohamed interpretoval ako porušenie Hudajbijskej zmluvy, skrátil jej platnosť na štyri mesiace a rozhodol sa Mekkáncov potrestať. A tak sa v januári 630 Mohamedova, medzičasom solídne zorganizovaná a vybavená armáda o sile desaťtisíc mužov, vybrala dobyť Mekku.

Mekkánci to zoči-voči tejto sile vzdali bez boja, vodca Mekky sa podrobil islamu a občanom oznámil, aby nekladli odpor. Mohamed naopak svojim veliteľom nariadil, aby zabili iba tých, ktorí budú klásť odpor. Mekku získal fakticky bez boja a zdržal sa v nej asi dva týždne, počas ktorých vyčistil mesto (vrátane súkromných domov) od všetkých neislamských náboženských predmetov tým, že ich spálil.

Po dobytí Mekky podnikal Mohamed ďalšie výpravy (Chálidove výpravy, bitka pri Hunajne, Hawázinovci), aby širil islam. Večný džihád bol ním vyhlásený za súčasť bežného života. Odkedy odišiel Mohamed do Mediny v septembri 622, teda za menej ako desať rokov, sa zúčastnil 27 vojenských alebo lúpežných nájazdov a ďalších 38 bitiek a výprav nariadil. Teda v priemere každé dva mesiace.

Po nečakanej chorobe zomrel Mohamed 8. júla 632 ako 62-ročný v dome svojej najobľúbenejšej manželky Áiši (ktorá vtedy mala 18 rokov). Pochovaný bol v jej dome.

Záverom

Tak ako je Mohamed centrálnou postavou islamu, je Ježiš centrálnou postavou kresťanstva. Podstatný rozdiel je však v spôsobe, akým svoje ciele dosahovali. Ježiš Kristus širil kresťanstvo slovom, Mohamed mečom.

Mohamed na dosiahnutie svojho cieľa zabíjal, lúpil, zotročoval a všeličo iné, čo je dnes v rozpore s našim trestným zákonníkom. Plne súhlasím s tvrdením obhajcov islamu, že v 7. storočí boli iné zvyky a mravy a je len veľmi ťažké posudzovať Mohamedovo konanie normami našej doby. Problém je v tom, že Mohamed je podľa islamu večným a dokonalým vzorom pre všetkých ľudí. Kto chce byť dnes pravým moslimom, má nasledovať život Mohameda zo 7. storočia.

Lenže, dnes nasledovať život Mohameda je v rozpore s našim trestným zákonníkom a tiež v rozpore s našimi hodnotami, ktorými sú sloboda, demokracia a ľudské práva. Ježiš, po prvé, nie je takým imperatívnym vzorom pre kresťanov ako Mohamed pre Moslimov a, po druhé, nasledovať život Ježiša znamená odpúšťať a milovať blížneho. Autor je europoslanec, predseda slovenskej strany Svoboda a solidarita.

Nezletilé nevesty Tak tohle je síla!

Z internetu

V Evropě je pedofílie považována za deviáciu a sexuální zneužívání dětí za trestný čin.

V muslimských zemích je to legální tradice, nazývaná „ manželství „ mající oporu v životě Proroka Mohammeda.

Mohammed se v 51 letech oženil se svou favoritkou Aišou, které bylo šest let.

Mohammed se koupal s malou holčičkou a eroticky se s ní mazlil (Sahih Buchari 6-298)

Mohammed defloroval Aišu když mu bylo 54 let a jí 9 (Sahih Buchari 7.62.88)

V Islámu se znásilnění, sňatek a rozvod s dětmi v předpubertálním věku povoluje (Korán 65.4)

V Sahih Buchari , jednom z nejuctívanějších islámských spisů se popisuje že: Po smrti své nejstarší manželky Chadídže v roce 619 si Mohammed nashromáždil 11 žen a mnoho konkubín. Nejraději navštěvoval stany svých žen v době jejich menstruace. Jeho schopnosti sexuálního styku byly bezmezné. Na otázku zda k tomu má Prorok dostatek síly, jeho přítel Anas pravil: „Dalo by se říci, že Prorok měl sexuální apetit 30 mužů“.

Ajatolláh Chomejní, hlavní protagonista islámské revoluce v Iránu se na tohle téma vyjádřil následovně: Muž může mít sexuální potěšení s malým děvčetem. Nicméně neměl by do ní proniknout, anální styk je v pořádku. Pokud do ní muž pronikne a poškodí ji, pak by měl být zodpovědný za její obživu celý život. Tato dívka se však nepočítá jako jedna z jeho čtyř stálých manželek. Muž nebude mít nárok vzít si dívčinu sestru. Je lepší pro dívku vdát se v takovém věku, aby začala menstruuovat v domě svého manžela spíše než otcově domě. Kterýkoli otec, jenž provdá svou dceru tak mladou, bude mít trvalé místo v nebi.

Mezinárodní Centrum pro výzkum žen (ICRW) ve Washingtonu uvádí, že ve světě žije asi 51 miliónů dětských nevěst, drtivá většina v islámských zemích. Každý rok 3 milióny muslimských dívek podstoupí znetvoření pohlavních orgánů. Třetina těchto dětských nevěst je svými manželi pravidelně bita a sexuálně zneužívána.

1. Palestinský Hamás uspořádal v Gáze hromadnou svatbu pro 450 dívek, z nichž ani jedna neměla více než deset let.

2. Tenhle prasácký bojovník Islámského státu veřejně oznamuje svou svatbu s touhle dívkou. A nezdá se, že by z toho byla nadšená.

3. Tenhle usmolený kmet bude oblažovat svou šestiletou manželku.

4. 7. 12. 2012. Tuto 14 letou Afghánku Sahar Gul našli její rodiče při návštěvě u jejího 30letého manžela. Měla vytrhané nehty a chomáče vlasů a kleštěmi vytrhané kusy masa z těla. Odmítala manželův plán udělat z ní prostitutku.

TAK KTERÝ AKTIVISTA ČI AKTIVISTKA, bez jména a tváře, BUDE SOUTĚŽIT O TITUL KŘIŠTÁLOVÁ SVINĚ A NAHLÁSÍ ZASE ADMINISTRÁTOROVI, ŽE URÁŽÍM ISLÁM.

Je příliš časně seriózně posoudit uplynulé čtvrtstoletí republiky od památného listopadového převratu, současníkům jsou dějiny skryté, nevíme, co z kroniky událostí bylo klíčové, a teprve daleká budoucnost ukáže co, kdy a jaké trendy byly semeništěm dalšího vývoje. Na rozdíl od dnešních starých knouralů vidím hospodářský a do jisté míry i politický vývoj oněch let v kontextu českých dějin jako značný rozvoj a úspěch. Avšak kulturní a duševní rozvoj společnosti jako velice relativní a do jisté míry nezasloužené fiasko.

Vrátil jsem se natrvalo 1. prosince 1989 z anglického exilu a jako pilný čtenář českého samizdatu osmdesátých let i sověto-logických a ekonomických analýz v Keston College, kde jsem pracoval, (existovaly občas i kvalitní nelevicové) netrpěl jsem žádnými iluzemi o centrálně plánované hospodářské devastaci země. Ta byla ostatně na rozdíl od té duševní viditelná na každém kroku. Špinavé, šedivé fasády domů, nehostinné, zašlé a poloprázdné obchody, padající omítky, rozbité chodníky, průjezdy i proluky plné odpadků, dokonce i z chodeb novějších činžáků se linul podivný, zatuchlý pach. Hustý, zimní smog, a když pražské vinohradské divadlo zatopilo, nebylo pro sirný kouř vidět na druhou stranu ulice.

A ty zaplivané, zakouřené výčepy a hospody třetí, čtvrté cenové skupiny, jak se tehdy říkalo! A jako nevěřící anglický turista jsem zíral na ty dávno zapomenuté lidové jídelny nazývané lahůdkářství nebo masny, kde se v mastné atmosféře a na stojato mačkali lidé a cpali do sebe chlebičky či vepřové koleno. Nejděsivější byly ale veřejné záchodky, onen symbolický důkaz upadlé civilizační úrovně. Jako by se tu za těch třiatdvacet let mé nepřítomnosti zastavil čas. V přízračném svitu špatně osvětlených ulic hlásaly plakáty premiéry klasických kasařtů mého mládí Gogolova Revizora, Čechovův Višňový sad, Verdiho Nabucco a z rozhlasu na mě večer zaječel tenor Karla Gotta a pisklavý hlas Heleny Vondráčkové jako v létě mého od-chodu v roce 1968.

Téměř celý průmysl zastaral, domácí finanční kapitál byl nulový, podnikatelské schopnosti manažerů neznalých angličtiny i tržní dynamiky, zvláště zahraniční, jistě bídné a západní trh saturovaný. Pomyslel jsem si: tržní transformace do posledního podniku zestátněného hospodářství bude naprostý makroekonomický průšvih, nutně povede ke společenskému rozvratu. Služby snad: holič, knihkupec či hokynář, ale průmysl? Jako svědek thatcherovské přísně řízené a pouze částečné privatizace s předkupním právem zaměstnanců v tradičně silném právním státě jsem si neuměl představit, jak lze zabránit šílené korupci (příležitost století), inflaci a bidě. Jak mohou exkomunistické soudy rozlišit obchodní a hospodářské delikty od běžné manažerské neschopnosti!

Samozřejmě jsem věděl i o psychologické závislosti většiny obyvatel na ubohé životní jistotě zaopatřovacího státu. Kde vezmou lidé odvahu riskovat svůj skromný majetek a ti nepodnikaví snášet zaměstnanecké příkoří nelitostného či jen primitivního chování novo-pečených kapitalistů či rentiérů bez kultury starých peněz? Najde vůbec politická reprezentace shodu tolik potřebnou k restitučním a privatizačním krokům? Konec regulovaného nájemného zdraží činže, objeví se rozdíl mezi luxusní lokalitou a periferií, důchodci a rodiny s dětmi nebudou mít na nájem. Miliony lidí ztratí víru v kapitalismus. Existuje vůbec nějaká cesta z marasmu komunistických let?

Ukázalo se, že se našla, navzdory šestaosmdesátníkům utopické, budovatelské třetí cesty a Havlovy nepolitické politiky, a rozpoutala živelnou konzervativní revoluci tržní svobody umožněnou liberalizací cen a zahraničního obchodu. Kuponová privatizace nadchla davy, starší nebo ti netrpělí vydělali za pár měsíců někdy i desetinásobek či více té tisícikorunové knížky. Ti trpělivější, co vsadili na budoucnost, se většinou později zklamali. Projevil se totiž rozdíl mezi privatizací a výkonem vlastnických práv.

A tak národ politice fandil, viděl v ní cestu k západnímu blahobytu. Vláda zvládla i nevyhnutelné dělení státu a udržela makroekonomickou rovnováhu. Pamatuji se na restituenty, kteří masivně prodělali, protože nevěřili koruně a byli ochotni prodat jen za cizí valutu a drželi ji navzdory poklesu v domnění, že musí nad českou měnou vyhrát. Dočasný ráj veksláků. Samozřejmě se malé i velké privatizace chopili šibři, protože vymahatelnost majetkového práva dlouho neexistovala (vyhrál jsem osm soudů a nejenže nedostal ani vindru, ale ani zloděj nebyl potrestán), málokdo ovšem tehdy chápal, že reforma nezávislého soudnictví (a morálka soudců) je úsilí na generace, zato pouhé zavedení destruktivní a kreativní neviditelné ruky trhu

(v našich přece jen západních podmínkách na rozdíl od postkomunistických východnějších sousedů Polska či Maďarska) nelitostně zlikviduje neschopné podnikatele a zkrachovalé podniky s potenciálem nahradí novými majiteli. Bylo to divoké jak na Klondiku. Chodíval jsem jako čerstvě zbohatlý nakladatel do zbrusu nově, luxusní vinárny a žasl nad osudem těch nepoctivých, chamtivých živnostníků, často bývalých šéfů státních podniků, kteří si zprivatizovali většinou neperspektivní podniky nebo uchvátili nějaký dobrý kšeft, jako byl Večerní(-k) Praha, obratem vydělali velké peníze, ale buď podnikat neuměli, nebo se nestačili v závratně se měnících podmínkách trhu včas orientovat. Pamatuji jednoho, který jako první v roce 1990 dovezl z Německa několik desítek tun obnošeného šatstva, vydělal miliony, koupil si vilu, bourák a novou manželku. Za rok byl „sekáč“ na každém rohu, za dva obchod zanikl, žena se vypařila. S výjimkou známých miliardářů, jimž privatizace neuměla zabránit a kteří získali suroviny, polomonopolní firmy, veřejné podniky (public utilities) či později z Unie dotovaný byznys, z těch původních tunelářů kapitalisté nevznikli. Mluví-li se dodnes o rozkradení republiky, je třeba mít na paměti, jak předpotopní byla technologie státních továren. Bez cizího kapitálu, zahraničního vedení a hlavně distribuce se zachránit nedaly. Západ tu naštěstí viděl velkou příležitost a investovat chtěl.

Nemám po ruce makroekonomické ukazatele let devadesátých, ale jistě celková životní úroveň také vzhledem k míru, blízkosti Západu, atraktivní Praze a zahraničním investicím stoupala, byť ne každému. Zchudli důchodci a rodiny s více dětmi a jedním příjmem. Porodnost se propadla. Svoboda podnikání samozřejmě rovnostářská není, ale privatizační miliardáři nepodnikatelé jako oligarchové v Rusku, ti myslím u nás vzniknout neměli. Naštěstí jich není mnoho.

Česko se na čas stalo ekonomickým premiantem střední Evropy a je smutné, že po té grunderské dekádě svůj potenciál tak proústrovalo. Daně i státní správa bytní dodnes a z nepochopitelného důvodu přibývá i policistů. Ani dnešní sociální vláda v tandemu s potravinářským velkopodnikatelem nesnížila DPH na potraviny, jak byli před volbami svatosvatě slíbili, ačkoli jde o nejefektivnější sociální politiku. Růstu malé a střední podnikatelské vrstvy vehementně brání zaváděním zbytečných kontrol a byrokracie. Původně mnohem chudší Slováci, Poláci a Maďaři nás už dohánějí.

V roce 2007 se objevily první hospodářské potíže. Propad HDP a restriktivní fiskální politika vlády zklamaly veřejnost nadšenou polistopadovým doháněním životní úrovně Západu a její tolerance vůči privatizační korupci se vyčerpala. A když se zdálo, že se přestěhovala do politiky a prozradili se někteří pochybení sponzoři Občanské demokratické strany (ODS), lidé začali považovat politiky za podnikatele se státním majetkem a křehký, ještě nezakotvený stranický systém se hroutil. Zatímco největší privatizační skandál levice s prodejem severočeských dolů se dodnes nevyřešil, korupční kauzy během jednoho desetiletí téměř zlikvidovaly pravici, zmizely ODA i Unie svobody, nesoudržné, neprogramové, antikorupční strany „Věci veřejné“ a „Ano“ se dostaly na čas do vládních koalic. Korupce je nepochybně největší brzdou hospodářského rozvoje, jak názorně ukazuje pořadí států podle HDP a míry kleptokracie v žebříčku Transparency International. Zamezit jí může jen vytrvalý odpor občanů, nepodnikatelská, transparentní státní správa, viz české fiasko s budováním dálnic, přísný a spravedlivý, neformalistický právní řád. K puritánské severní Evropě budeme mít asi vždycky daleko, nejsme však ani Východ, ani Sicílie a potřebujeme nekorupční, nikoli antikorupční strany. Přestože se nýmandů hledajících obživu v politice nikdy nezbavíme, je optimismus na místě.

Redakce týdeníku Echa mi zadala otázku, jak se mění společnost, kam kráčí Česko a zda není na jakési pomyslné křižovatce dějin. Chápu novinářské otázky a vím, že často vedou k odpovědím, jež by bez nich nebyly. Přestože čtu denní tisk i netisk denně, nemohu postihnout tak složitý organismus jako společnost v jejím celku. Vnímám jen zarážející aspekty, srovnatelné se zkušeností doby minulé. Řekl bych, že v porovnání s léty devadesátými je většina dnešních dvacetiletých docela spokojena s tím, co má, polovina z nich co nejdéle studuje, jako by nechtěla pracovat, a to převážně žvanivé, humanitní obory. Netouží jako jejich rodiče podnikat ani vynikat, nespěchají zakládat rodinu (30 % mladých mužů do pětatřiceti žije s rodiči, většinou s matkou), rádi cestují a pokud je nelákají „neziskovky“ nebo politický aktivismus, smíří se s teplým místem ve státní správě. Jsou spokojeni a z pohodlně z dobrého bydla, často obézní a zpravidla jim chybí ambice, bez níž především v duševním

smyslu nemohou mít po promarněném mládí spokojený život. Ke ztrátě společnosti ti nejschopnější bohužel emigrují, ale ze všech střeoevropských národů zůstávají jediní Češi převážně doma nebo se po čase z ciziny vrací. Přesto je mladá inteligence kosmopolitní, zmíním-li někdy exil, tak se diví, nechápe patriotismus, a proč jsem vůbec vydával v Londýně zakázané české knihy. Na rozdíl od šedesátých let dnes nemáme jediného významného spisovatele. Po pádu cenzury začali masivně vycházet zakázaní autoři vnitřního i vnějšího exilu, veřejnost ze zvědavosti místo společenské poptávky nakupovala de facto literární reflexi o zápasech doby minulé, doby jasně definovaného nepřítele. Jak mohla tahle literatura oslovit novou generaci, ale i společnost s jejími novými problémy? Možná ta záplava zastaralé literatury utlumila chuť zabývat se současností, možná, že náhlá privatizace majetku vedla k privatizaci osobní, kdy seriózní společenský román nahradila líbivá komerce (Viewegh). Národ je entita duchovní.

Nevím, ale děti nečtou a kdo nečte, špatně myslí, kdo špatně myslí, špatně jedná. Nárek učitelů zvěstuje, že si s tím neradí.

Česká obec má štěstí, nevymírá, protože měla možnost absorbovat za ta popřevratová léta více než milion nám blízkých cizinců, Slováků, Ukrajinců, Rusů a Poláků. Polovina všech slovenských vysokoškoláků studuje u nás a mnoho z nich se domů nevrací.

Nápadná je atomizace společnosti, čili ztráta mezigenerační soudržnosti a národní kultury, jež by všechny, tak jako kdysi náboženství, spojovala. Dnes i v přečpaném metru nebo v železničním kupé se každý chová, jako by byl na poušti a slovně nedotknutelný, cizí lidé spolu nehovoří, dokonce i líbající se páry se cítí v naprosté intimní izolaci na dvacet centimetrů od souseda. Jaký kontrast proti Varšavě, kde můžete každého směle oslovit, nejlépe oním nekontroverzním úvodem o počasí, jenž otevírá cestu k vážnější rozmluvě a někdy i k přátelství. Zaniká-li národní souřadnost, hroutí se sociální kapitál i politika.

K velmi zásadní proměně společenské mentality došlo také otevřením hranic a vpádu západní, dominantní, politické ideologie tzv. kulturního marxismu, posílené politikou Evropské unie. V letech devadesátých byla mládež po zkušenosti s reglementovanou společností upadajícího totalitního státu liberální a pravicová, to se postupně mění, politická korektnost nabízí aktivistické politické náboženství (víru) a mnohdy i kariéru. Proti ní stojí často bezradný, zdravý, leč statický rozum, případně konzervativní skepse, naštěstí ve střední Evropě stále ještě většinová. Otázka je, jak ji změnit na pozitivní nejen obrannou energii. Když o nás mluví západní pokrokaři jako o zaostalcích z Východu, měli bychom si uvědomit, že jsme dnes Západ my, dědici starého Rakouska. Měli bychom znát skutečné západní civilizační hodnoty, mezi něž patří svoboda racionálního diskursu, schopnost neplést si víru a omezený rozum, pokorné uznání fakt i vědomí transcendence, umět rozlišovat lidská práva (svobody) a občanská politická práva (nároky a povinnosti), nedat se zmást podvrtnou multikulturní tolerancí a antidiskriminační ideologií. Ta je namířena proti samé podstatě lidské přirozenosti a heterogenní sexualitě (považuje ji za pouhou sociální konstrukci), prosazuje promiskuitu v sexuální výchově dětí, napadá autonomii rodiny, meritorní soutěživé školství i meritorní společenskou hierarchii. Odmítá konkurenci a newspeakem (znásilněním jazyka) se snaží budovat společnost skupinových práv a kvót, příkladem může posloužit inkluze postižených ve školství, zakazuje diskusi a balamutí rozum umělými problémy a konflikty. A to vše na bázi jakési nadkřesťanské lásky k člověku a univerzálnímu lidstvu, ve skutečnosti jde o kult bezuzdného individualismu a odpor vůči většinové normativní společnosti. Evropskou unii postavila jako integrující, ale ve skutečnosti destruktivní projekt směřující k multikulturní společnosti antagonistických etnických menšin bez domova národního státu.

V každé evropské zemi dnes zeje propast mezi stále ještě agilním intelektuálním establishmentem a zmatenou, méně studovanou, méně verbálně zdatnou polovinou národa zdravého instinktu, která se cítí jako v polepšovně a teprve čeká na své oprávněné mluvčí. Monumentální problém, protože na okraji společnosti z uražené zuřivosti a špatně pochopené ctnosti patriotismu povstávají v obraně domova extremisté a někdy i zločinci. A samozřejmě i radikální, pomatené strany zleva i zprava.

Konfliktů bude přibývat a měli bychom vědět, že za to neštěstí zodpovídají výlučně správci a propagátoři utopické, evropské unifikace, té dnešní politické oligarchie, jež se nachází v hluboké, neřešitelné krizi vlastní legitimacy. Vytvořením společné měny rozdělila Evropu na sever a jih, povzbuzením masové imigrace (zvláště muslimů), rozešťovala nejen Západ a Východ, ale i každé stále ještě národní společenství. Pragmatickou Británii přiměla k opuštění nefunkčního, ideologického spolku a svou existenční krizi prohloubila.

Nacionalistické strany dnes naštěstí netrpí žádnou nenávistí vůči evropským národům, usilují o spolupráci svobodných zemí po anglickém příkladu, o likvidaci Unie a obranu před islámem.

Co v téhle rozjitřené situaci může dělat malý český stát? Z geopolitické nutnosti být aktivním členem NATO a zavést pro jistotu brannou povinnost. Budeme chudší, ale rozmazlené mládeži, která ani neví co je to pořádný tělocvik, neriskuje drsný pobyt v přírodě a na skautský tábor nepojede bez mobilu, by to jen prospělo. Vlády by měly podporovat rodiny s více dětmi a patriotismus. Nezapomínat na státní svátky, slavnou minulost, zvláště ve škole. A také pevně stát za svými zdravě skeptickými občany, nejen v otázce nepřipustnosti eura a masové imigrace, neboť vůle lidu, když jakobínská elita podléhá nebezpečnému utopismu, je v zásadních, životních otázkách správná. Konzervativní revoluci proti Unii jako v Anglii u našinců nečekám, ale stát by měl hledat spojence mezi národními státy zaniklé podunajské monarchie. Máme s nimi mnoho společného.

KOMENTÁŘ Jozefa Banáša:

Z internetu

Trumpovo vítězství znamená zdrcující prehru servilných „novinárov a analytikov“ od Ameriky až po Slovensko. V bubline nežije internet, ale novinárski vymývači mozgov.

Donald Trump ma zaujal, keď som si v roku 2005 kúpil jeho knihu „How to get rich“ („Ako sa stať bohatým“). Je to vynikajúca kniha a aj vďaka nej som mediálne útoky na tohto chlapíka bral s veľkou rezervou, hoci priznávam, v istých chvíľach som i ja v dôsledku totálneho protitumpovského mediálneho ťaženia zapochyboval o schopnosti zdravého úsudku amerického voliča. Vykrikovali, že vraj nikdy nebol v politike. Fíha?! To je predsa jeho najväčšia prednosť.

Podobný príklad úspešného slovenského podnikateľa máme v susednom Česku. Cunami titulkov ako *Pred Trumpom varujú Američanov domáce i svetové médiá, Eminem rapuje proti Trumpovi, Hollywood proti Trumpovi, Celebrity vyzývajú k spoločnému boju proti Trumpovi, Trumpovi sa rúca kariéra, Bono proti Trumpovi, Vegas proti Trumpovi, Star Trek proti Trumpovi, Pussy Riot spievajú proti Trumpovi, De Niro by chcel Trumpa udrieť, Trump je neriadená strela, Všetky celebrity spojte sa proti Trumpovi, Americký spisovateľ bojuje piesňami proti Trumpovi, Svetová vojna proti Trumpovi, Rusko podporuje Trumpa, Paranoidný „xenofób“ na čele USA* a nespočetné množstvo ďalších útokov v slovenských médiách ma tiež takmer nalomilo.

Našťastie, ukázalo sa, že väčšina Američanov je voči manipulovaniu odolnejšia, ako som sa nazdával - a, chvalabohu, majú rozum a srdce na správnom mieste.

Prečo sa médiá a odborníci tak mýlili a podcenili Trumpa? Prečítal som si takýto titulok v jednom slovenskom „mienkotvornom“ denníku a náramne, akože inak v prípade „mienkotvorných“, som sa pobavil. Takýto titulok môže vyprodukovať len vymytý mozog žijúci v uzavretej bubline, v ktorej sa utvrdzuje o svojej výnimočnosti spolu s podobne vymletými mozgami. Musím teda rázne opraviť môjho vzácného priateľa Mariána Leška, ktorý ; po Trumpovom víťazstve uviedol, že internet, ktorý podľa neho rozhodol americké voľby, žije vo svojej „bubline“. Týmito slovami presne zodpovedal zmienenú otázku jemu blízkeho „mienkotvorného“ denníka. V bubline, milý Marián, nežije internet, ale práve naopak - žijú v nej mainstreamové médiá, ktorým ľudia nielen v USA, vo svete, ale, chvalabohu, aj na Slovensku prestávajú veriť. Naopak, stále viac dôverujú tým, ktorých mainstream označuje za rusofilov, konšpirátorov a iných špekulantov. Považujem víťazstvo Trumpa za zdrcujúcu porážku mainstreamu.

Nuž, „novinárski“ a „analytickí“ chlapci a dievčatá, som zvedavý, komu a ako sa teraz budete pchať do zadku. Zvedavý som, čo budú robiť nielen „novinári a analytici“, ale všetky tie Merkelové, tuskovci či junckerovci predbiehajúci sa v nadbiehaní porazenému clintonovskému klanu. Ako zablahožela Angela novému americkému prezidentovi, ktorý označil jej utečeneckú politiku za katastrofu, vážne poškodzujúcu Nemecko a Európu? Trump niekoľkokrát jasne povedal, že zastaví prúd imigrantov z krajín, v ktorých sú teroristické zos kupenia. Čo budú písať naši „novinári a analytici“, keď Trump pristúpi k tomu, čo avizoval – k revízií Severoatlantickej zmluvy? Čo spravia, keď začne normalizovať vzťahy s Ruskom? Čo budú robiť naši a európski poskokovia predbiehajúci sa v podpore Transatlantickej obchodnej zmluvy, ktorú má Trump v úmysle nechať ležať ľadom? Komentátori vravia o priepasti, ktorá sa vytvorila medzi americkými voličmi. Ktorá sa vraj vytvorila... Kto ju vytvoril? Odpoveď je jasná – manipulujúce médiá. Doslova protitrumpovský uragán, počnúc médiami americkými a končiac tými slovenským, sa ukázal ako zbytočne vynaložená námaha, čas, energia, peniaze.

Dokonca by som si dovoľil povedať, že víťazstvo Trumpa je totálnym krachom „mienkotvorných“ mainstreamových novinárov. Paralela medzi vymývaním mozgov v prípade Brexitu a amerických volieb je očividná. Otázkou dňa teda je, ako sa po svojej porážke zachovajú „novinárski a analytickí“ vymývači mozgov. Byť na ich mieste hodím, uterák do ringu a odídem na lazy venovať sa chovu oviec. Tie im možno ešte uveria.

Jozef Banáš

Najprekladanejší slovenský spisovateľ, publicista; autor desiatich bestsellerov; držiteľ ocenení Kniha roka, Platinová a Zlatá kniha; finalista nemeckej literárnej ceny J. G. Seumeho.

Mocná zbraň – šírení nepravdivých informácií

Neviditeľný pes

Gita Zbavitelová 6. 9. 2016

Švédští predstavitelé během vášnivé debaty o tom, zda země má, nebo nemá vstoupit do Severoatlantické aliance, najednou narazili na znepokojivý problém – záplavu zkraslených nebo zcela nepravdivých informací na sociálních sítích, které komplikují vnímání celého problému veřejností, píše list New York Times.

Tvrzení, která se objevila, byla na pováženou – jedno například hlásalo, že jestli Švédsko dohodu s NATO podepíše, aliance bude na švédském území skladovat hromady jaderných zbraní.

Podle jiného by zase NATO mohlo ze Švédska zaútočit na Rusko bez souhlasu vlády a další tvrdilo, že alianční vojáci, kteří mají trestní imunitu, budou bez obav ze stíhání znásilňovat Švédky. Nic z toho samozřejmě není pravda, ale dezinformace se přesto začaly přelévat do tradičních zpravodajských médií. A když ministr obrany Peter Hultqvist objížděl zemi, aby členství v NATO propagoval, musel tyto poplašné zprávy neustále dementovat.

Švédové nejsou na dezinformace zvyklí a nevědí, čemu věřit. Jako často v takových případech nebylo možné zdroj těchto lží vypátrat. Stále víc analytiků a zpravodajských expertů však ukazuje na Rusko a zdůrazňuje, že zabránit rozšíření aliance je hlavním bodem zahraniční politiky Vladimíra Putina. S tímto cílem provedl přes osmi lety i invazi do Gruzie. Informační válka je podle Moskvy oboustranná.

Jak server listu New York Times dále uvádí, na Krymu, východní Ukrajině i v Sýrii Putin Rusko prezentuje jako vojensky silnou velmoc, ale země postrádá hospodářskou sílu i schopnosti postavit se Severoatlantické alianci, Evropské unii či Spojených státům. Proto Putin investoval obrovské prostředky do dezinformační kampaně s cílem zasít pochybnosti, rozdělit společnost, oslabit soudržnost členů unie, vyvolat rozpory v jejich domácí politice a otupit nepřátelství vůči Rusku. „Moskva považuje světové dění za systém speciálních operací a je velmi hluboce přesvědčena, že i ona je cílem speciálních operací Západu,“ řekl deníku Gleb Pavlovskij, který před rokem 2008 pomáhal zakládat kremelskou informační

mašinérii. Podle něj falešné zprávy vymýšlí řada týmů. Není to nic nového – i Sovětský svaz věnoval spoustu peněz na ideologickou válku se Západem. Dnes jsou však dezinformace považovány za významnou součást ruské vojenské doktríny a cíleně se zaměřují na konkrétní politické debaty a země, a to mnohem promyšleněji a hojněji než v minulosti.

Proud matoucích a nepřesných informací je tak silný, že NATO i Evropská unie zřídily zvláštní úřady, které tyto dezinformace zachycují a dementují. Nekonvenční metody Kremlu se projeví i ve Spojených státech, přiznávají američtí činitelé. Ruská zpravodajská služba například podle nich velmi pravděpodobně stojí za únikem emailů, který zkomplikoval prezidentskou kampaň demokratické kandidátky Hillary Clintonové.

Kreml používá jak konvenční média, jako je agentura Sputnik nebo televize RT, tak tajné kanály, které se skoro nikdy nedají vypátrat. Základním cílem ruských dezinformací je zpochybnit oficiální verzi událostí a přizivit jakousi politickou paralýzu.

Že šíříme dezinformace? Rusofobie!

Právě díky dezinformacím se před dvěma lety Rusku podařilo rozmístit vojáky a obsadit Krym. Téhož léta pustil Kreml do světa i závratnou lavinu teorií o sestřelení malajsijského civilního letadla nad Ukrajinou, které incident připisovaly CIA nebo ukrajinským pilotům, kteří si prý letoun spletli s ruským prezidentským letadlem. Nejrůznější teorie tak zahalily prostou pravdu, že špatně vycvičení proruští povstalci ho sestřelili omylem střelou, kterou jim dodalo Rusko, píše list New York Times.

Rusko zatvrzele odmítá, že by používalo dezinformace k ovlivňování západního mínění, a označuje obvinění za „rusofobii“. Vypátrat zdroj těchto falešných zpráv je obtížné, ale experti ve Švédsku i jinde zjistili charakteristický vzorec, který s kremelskou dezinformační kampaní spojují. „Zpráva vždycky vznikne někde v Rusku, v tamějších státních médiích nebo na ruských serverech,“ říká švédský novinář a právník Anders Lindberg.

Pak se nějaký falešný dokument stane zdrojem zprávy, kterou rozšíří nějaká krajně pravicová či krajně levicová webová stránka, a odtamtud se šíří dál, až nakonec skončí jako „zásadní otázka nějakého bezpečnostně-politického rozhodnutí“, vysvětluje švédský právník.

Hlavním terčem Kremlu je Evropa, kde vzrůstající se populistická pravice a klesající podpora pro Evropskou unii vytváří příznivé prostředí, které Rusku naslouchá pozorněji. Kreml využívá i neschopnosti evropských vlád řešit současné krize, hlavně přistěhovalectví a terorismus. Před britským referendem o vystoupení z unie kremelská anglicky psaná média horlivě podporovala brexit.

Staré sovětské metody

Znepokojivé a senzační články v České republice, které se objevují denně na zhruba čtyřiceti proruských serverech, zase líčí Spojené státy, Evropskou unii a přistěhovalce jako padouchy. Během červnových manévrů NATO tato média naznačovala, že Washington pomocí aliance ovládá Evropu a místním „šerifem“ je Německo. A stejně jako ve Švédsku tvrdila, že NATO chce ve východní Evropě skladovat jaderné zbraně a zaútočit na Rusko bez souhlasu místních vlád.

Průzkum pražské nevládní organizace Evropské hodnoty z letošního léta ukázal, že roli Spojených států v Evropě vidí negativně 51 % Čechů, Evropskou unii považuje za pozitivní pouze 32 % lidí a nejméně čtvrtina dotázaných věří přinejmenším některým dezinformacím. Neveškeré ruské dezinformační snažení je ale úspěšné. Například webové stránky Sputniku v různých skandinávských jazycích nepřilákaly dost čtenářů a za necelý rok po svém vzniku byly zrušeny.

Dodávání dezinformací na Západ pochází z dob studené války. Sověti tomuto programu říkali „aktivní opatření“. Dodávali své zprávy příznivě nakloněným novinářům v Indii a doufali, že je Západ převezme, vysvětluje expert na studenou válku z Harvardovy univerzity Mark Kramer. Právě tak se tehdy rozšířila zpráva, že AIDS je projekt CIA. Ve Švédsku se nedávno objevila řada podivných padělaných dopisů a mediálních zpráv o NATO, které jsou Rusku připisovány. Jeden takový padělek na hlavičkovém papíru ministerstva obrany a s podpisem ministra Hultqvista povoloval jisté velké švédské firmě vyvézt těžké zbraně na Ukrajinu. To by však bylo v rozporu

se švédskými zákony. Třebaže to ministerstvo dementovalo, ministr Hultqvist na toto téma stále dostává otázky v zahraničí.

Ať už Rusko volí jakékoli metody, chce informační válku vyhrát. Nedávno to řekl přímo i nejnámější ruský televizní moderátor Dmitrij Kiseljov, který je zároveň ředitelem společnosti provozující agenturu Sputnik. U příležitosti oslav 75. výročí založení Sovětského informačního úřadu prohlásil, že „doba neutrální žurnalistiky skončila“.

Dnes je mnohem nákladnější zabít jednoho nepřátelského vojáka než v druhé nebo první světové válce či ve středověku. Už není třeba nikoho zabíjet, protože ho stačí přesvědčit, cituje Kiseljova americký deník New York Times. Vysíláno na ČRo Plus, publikováno na www.rozhlas.cz/plus

Referenda o fous aneb Brexit - a co dál? Neviditelný pes 12. 7. 2016 *Luděk Frýbort*

Během relativně krátké doby proběhla v Evropě dvě referenda: v Rakousku a ve Velké (zatím) Británii. Obě vyšla tak říkáje o fous, obě za sebou zanechala nejistotu a rozpaky. Z rakouských prezidentských voleb vyšel vítězně kandidát umírněné levice Alexander Vander Bellen, avšak rozdílem pouhých 0,6 % procenta hlasů oproti svému konservativnímu oponentu Norbertu Hoferovi. Jelikož o vítězově úspěchu rozhodly až korespondenční hlasy a jelikož při jejich sčítání došlo v 94 ze 117 volebních okresů, decentně řečeno, k neregulérnostem, prohlásil rakouský Ústavní soud výsledek druhého volebního kola za neplatný a nařídil opakování někdy na podzim. Ke kterému z obou kandidátů se přikloní volební štěstěna, je zatím předčasné zkoumat, jedno je však jisté jak amen v otčenáši: zase to bude o fous. Lze mít za to, že během příští šestileté volební periody bude v Rakousích presidentování přinejmenším nepohodlné; i nevím, proč se do toho ti dva tak hrnou. Snad by bylo rozumnější nečinít závažnější politická rozhodnutí na základě výsledků o fous, nýbrž stanovit vyšší limit, řekněme šedesátiprocentní. Ale to by se rozječeli všichni, kdo předem vědí, že dál než k tomu fousu nedosáhnou, kdepak, ani to nepůjde.

Ale to je pořád jen bouřka na rakouském rybníce; pozoruhodná, leccos předznamenávající, nicméně zbytku Evropy se nijak zvlášť netýkající. V celo-evropském kontextu je významnější druhé o fous, jemuž se dostalo názvu brexit: 23. června roku tohoto rozhodl britský lid v poměru 51,9 % ku 48,1 % o vystoupení Spojeného království ze svazku Evropské unie. To už je, řekl bych, jinačí hromobití. Uložil jsem si lhůtu dvou týdnů, než je začnu komentovat, jelikož bylo podobno pravdě, že se za ním potáhnou předvídatelné i naprosto nepředvídatelné následky. Taký že ano. Opět se projevilo, že výsledek o fous jest obtížno obhájit, zvlášť je-li rozmístěn tak velmi nerovnoměrně. Jak se dalo čekat, už se šklubou Skotové, to že s nimi ne, oni že v EU chtějí zůstat a basta, a hned také že provedou další referendum, tentokrát o vystoupení Skotska ze svazku Velké Británie. Rovněž severoirští voliči dali najevo, že o žádný brexit nestojí, i Londýn, hlasovavší většinově proevropsky, uvažuje o nějakém mimořádném statutu v rámci EU obavávaje se, aby se světové centrum peněžnictví nepřestěhovalo zponad Temže například do Frankfurtu... I uvidíme, jak ještě všechno dopadne. Aby nakonec z Velké Británie, někdejší světové velmoci a královny moří, nezbyla Malá Británie, stát druhé kategorie, jakých je v Evropě nejmiň pět. Stát navíc pěkně rozhašteřený: o příkopu mezi mladou a starší generací se obvykle jen mluvívá, nyní však dostal konkrétní podobu. O rozchodu s Evropskou unií totiž největším dílem rozhodli starší, méně vzdělaní voliči, kdežto dobře kvalifikovaní mladší lidé spatřovali své šance ve volném pohybu osob i myšlenek; i zlobí se teď na dědky, že je od jejich šancí odstříhli. Což, ač sám dědek, dovedu pochopit.

Nicméně, i tentokrát se ukázala přednost přímé demokracie: co si občanek svobodně a většinově odhlasoval, to také má. Nemůže se vymlouvat na ty nahore, když se na něj sesypou následky jeho vota. Uplynulo pár dní a vida, následky jsou tady: hodnota britské libry poklesla na třicetileté minimum, a je otázka, jedná-li se o přechodný výkyv nebo o začátek trvalejšího úpadku. Britské firmy reagovaly na výsledek referenda znepokojením a úvahami, nebude-li vhodnější se odstěhovat

někam na pevninu; a jediný, koho brexit potěšil, jsou turisté zpoza průlivu, jimž teď vyjde výlet do Anglie levněji. I nastalo velké politických hlav drbání a cestiček hledání, kterak by mohl být nakrmen vlček brexitu při současném zachování hospodářské stability. K tomu se oba hlavní iniciátoři brexitu, šéf strany UKIP Nigel Farage a bývalý londýnský starosta Boris Johnson, z ničeho nic po tak skvělém vítězství vzdali politických funkcí a odebrali do soukromí. Proč, medle? Stačí jim, čeho dosáhli? Nebo nevědí jak dál a koukají se ze všeho vyvléknout? Nálada v obyvatelstvu se mění, už teď je znát, že kdyby se o brexitu mělo hlasovat znovu, svůj úspěch by si nezopakoval. Jak mimo jiné ukazuje petice, žádající opakování referenda a získavši za první dva dny půlčtvrta milionu podpisů, tendence stoupající.

Jestli bude něco platná, je jiná věc, avšak ponechme britské starosti Britům a obraťme zřetel k evropské pevnině. Neboť je zjevné, že též na ní se vyšší nebo nižší mírou vyskytují tendence k výstupu z evropského souručenství, ledaže se jim zatím nedostalo příležitosti vyjádřit se referendem. Hovoří se v té souvislosti zejména o Francii či Nizozemí, ale i v zemích koruny české, jak tak pozorují, by nemalá část veřejnosti s nadšením pozdravila nějaký ten čechxit. To teď, před očima tu sbírku patálií a rozpaků, co se jich nalepilo na výsledek britského hlasování, si leckdo možná lépe rozmyslí. Nu, dočkejme věcí příštích.

I jest duše má rozpolcena. Politické síly, davší si do programu každá svůj -xit, jsou vesměs tytéž, které se staví na odpor nekontrolovanému přistěhovalectví a tím postupné islamizaci Evropy. Což je i můj zájem, dokonce přednější než všechny národní identity a suverenity dohromady. Neboť převládne-li – a stačil by nárůst k nějakým třiceti procentům – v Evropě islám, rozpínavý, nedůtklivý, o své předurčenosti k opanování světa přesvědčený, budeme v... ech, v háji zeleném všichni, ať se suverenitou nebo bez ní. Jsem už ve věku, kdy bych si mohl říkat, ach co, toho se já už beztak nedožiju, ale snad máme svůj kus zodpovědnosti i za generace příští a přespříští. Jestli ano: je moudřejší čelit nebezpečí každý na svém národním dvorečku, nebo spojenými silami? Jestli ano: jakými?

Já vím, nemusíte mě upozorňovat, sám dosyta vím, že Evropská unie v její současné podobě není vši dokonalosti futrál. Zručně bych dovedl vypočíst dlouhý seznam nedomyšleností, naivit a zašmodrchaností, jichž se dopouští, jakkoli se nedomnívám, že by národní vlády a parlamenty byly v tom ohledu nějak výrazně lepší. Jiný, účelnější poskládaný svazek ale po ruce nemáme; i stojíme před věčnou otázkou, zda je moudřejší nedokonale fungující nástroj rozlámat a zahodit, nebo se pokusit o opravu. Leda bychom se cítili tak pevní v kramflecích, že bychom se ve zlé chvíli obešli bez něj; ale to o sobě v současné situaci nemůže říci z evropských národů žádný.

Takže co teď s tím. Plány na zřízení jakýchsi Spojených států evropských obdržely brexitem značnou ránu, což je jen dobře; dlouho musí růst strom, než doroste plné síly. Říše rakouská rostla po mnoho staletí, než se stala hrází proti rozpínavosti na jedné straně velkoněmecké, na druhé velkoruské. Hráz se prolomila a obojí potopa zalila dvě třetiny Evropy, čítaje v to i země české, což by snad mohlo být ponaučením i v přítomné chvíli. Spíš by se evropské souručenství – ať už v jakékoli podobě – mělo především snažit o udržení nebo dokonce posílení svazků hospodářských; a stejně tak, ne-li ještě naléhavěji, i svazků vojenských. Až příliš jsme si zvykli spoléhat se na amerického spojence, ale jak tak sledují stav věcí v USA, může být této záruky konec dřív, než se nadějeme. To bychom pak byli s našimi legračními armádičkami, po desetiletí sloužícími všem vládám jako lom na peníze, to bychom, lidé milí, byli pěkně namydlení. S integrací politickou by naopak bylo zdravo drobet přibrzdit. Ne že by k ní sám vývoj nesměřoval; doba nesourodé sbírky států a státek je nenávratně ta tam. Musí k ní ale docházet postupně a samovolně, kdo to zkusí na komando, dosáhne opaku. Jakž se i ukazuje. Po krachu sovětského systému vydal americký politolog Francis Fukujama knihu, nazvanou „Konec dějin.“ Domníval se ten optimistický muž, že navěky zvítězil řád západní, demokratický, lidská práva ctící, dál že se nebude dít nic, leda nějaká lokální patálie, s níž si poradí prapor námořní pěchoty. Inu, zmýlil se pan Fukujama, ale ne úplně: nenastal konec dějin v roce 1989, zato se my teď, v roce 2016, nalézáme na jejich rozhraní. Buď uhájíme svou civilizační identitu, nebo se roztratíme v moři cizoty. Chceme-li si ji uhájit, musíme užít prostředků, jaké máme po ruce; a jsou-li to prostředky nevyhovující či nedokonalé, nezbyvá než se snažit o zdokonalení. Rádi jsme se v posledním

čtvrtstoletí dali ukolébat iluzí věčného míru, jež nic nemůže vážněji ohrozit, příliš jsme se spolehli na vojenskou sílu Ameriky, což se může projevit planým, jestli za oceánem vyjde z voleb prezident s izolacionistickými sklony. A ne-li z těchto, tedy z příštích; přestaňme už, proboha, vnímat čas od voleb k volbám, doma i v zámoří. Stane-li se tak... no, jen se podívejme na mapu: po jedné straně dobytý islám, po druhé ruský obr, neprocitnuvší dosud ze svých imperiálních snů, po třetí lhostejná Amerika, po čtvrté bídou rozvrácené státy Afriky a Asie, a uprostřed toho flíček zvaný Evropa, stejně málo vládkyně a čteník světa, jako je dnešní Británie královnou moří.

Nadto Evropa rozvrácená kapitulantskou teorií politické korektnosti, k sebezničení přehnaným pojetím humanity a tolerance, zaplavovaná statisíci běženci evropské civilizační hodnoty nesdílejících a ani sdíletí nehodlajících, Evropa se svými intelektuálními elitami, které jako by neznaly nic pilnějšího než svou vlastní civilizaci zničit... nevím, jestli z téhle pasti vede ještě nějaká cesta ven. Jestli vede, určitě ne všelijakými bre-, če- a jinými -xity, nýbrž soustředěním k jedinému cíli, jímž je – vím, že se opakují – uhájení této evropsko-křesťansko civilizace. Jediné, nenahraditelné, zanikne-li, zanikne s ní všechno, nastane skutečný konec dějin, třebaže to pan Fukujama tak nemyslel...

A teď se do mě mohou pustit všichni, kdo si myslí, že nepotřebujeme být zapojeni v žádném širším celku, jelikož je přece bezpečná doba a nic se nám nemůže stát. A ono může. Šelem číhá na všech stranách dost, a jsou dobře při chuti.

Hannover, 9. července 2016

Nad stránkami Jiráskovy trilogie

Neviditelný pes 13. 10. 2016

Luděk Frýbort

Odcházel jsem do exilu jen s tím, co jsem dokázal odnést na hřbetě; a moji přátelé vědouce, jaký jsem knihomol, za mnou posílali knížky dle vlastního zdání a výběru, mimo jiné i všechny tři díly Jiráskova Bratrstva. Nuže, abych tak pravdu děl, nijak zvlášť mě ten dar nenadchl. Bývalť Jirásek za mých školních časů povinná četba, nejlepší to způsob, jak žactvu zošklivit kterékoli literární dílo; i zastrčil jsem Bratrstvo do poličky a zíralo z ní na mě svými oškubanými hřbety celých těch sedmatřicet exilových let. Teprve nedávno nevěda už co vzít do ruky, abych to neměl ani třikrát přečtené, ani to zase nebyla nuda nudoucí, sáhnu do poličky, otevřu první díl Bratrstva... sakra, ono to vůbec není tak špatné čtení, jak jsem si – a nejen já – představoval. Po bezbřehém oslavování a kdekomu vnucování za komunistů upadl sice Jirásek v nemilost a zapomnění, ale česky psát, pane, uměl, mnohý současný mistr pera by si z toho bochničku mohl skývičku odkrojit. Ale neodkrojí, jelikož Jiráskův styl je prostě nenapodobitelný. Ani křupansky lidový, v čemž našli zalíbení někteří čeští autoři přítomného času, ani do vznešenecka nakroucený, jak se o to v upoceně snaze o světovost pokoušejí jiní. Snad jen trochu babičkovsky starožitný, ale to je spíš milé, než abych se nad tím pozastavoval; ona je ta moderní čeština někdy k... ech, k uzoufání. Postavy skvěle vykreslené, dialogy vtipné, věrohodné, nálady a proměny slovenské krajiny kouzlo samo. Až potud chvála, chvála.

Dál už... nu, stačí snad, když povím, že po prvních čtyřiceti stránkách jsem dokázal uhodnout pokračování i jak nakonec všechno dopadne. Zploštění, jakého by se čtenář u autora Jiráskova formátu nenadál, vyplývá však z nálad a vášní doby sepsání (mezi lety 1898 a 1908). Byl to čas nekompromisně, až křečovitě nacionalistický – ostatně nejen v království českém – a takový je i Jiráskův svět. Ostře rozdělený na My a Oni, přičemž My jsme vždy a bez výjimky čestní, velkorysí a stateční, kdežto Oni stejně bez výjimky zrádní, zlí a podlí. Na kladnou stránku Jiráskova Bratrstva se samozřejmě vejdou Češi a Slováci, s jistým odstupem i Poláci; naproti tomu Maďaři vystupují v roli pyšných krutásů a spíšští i jiní Němci proradných, potměšilých kupčků. Maďaři jsou navíc ještě docela pěkně zbabělí: nepustí se do boje, leda by měli nejmiň dvacetinásobnou přesilu; a i pak stačí, aby se objevily dvě bratrské roty, a už berou do zaječích. Celý děj provází výrazné měření dvojím loktem. Abych podal příklad: obojí strana má své špehyře, avšak páně Jiskrův vyzvědač Žáček je šikovný chlapík, kdežto krásná paní Mária, Uherkyně, lstivá potvora. I když zase ne tak lstivá, aby se nedala prokouknout; jest s podivem,

že rytíř Talafús se od ní nechává tak dlouho vodit za nos. Avšak opustíme na tomto místě uherskou Horní zemi [1] ve vravách století patnáctého a přenesme se do přítomnosti. Její omyly a naivity netřeba dlouze líčit, zná je každý. Není však už tak naplněná apriorní nenávistí, oním dělením na nesmiřitelné My a Oni, což jediné se o ní dá povědět pozitivního. Inu, cestují dnes lidé ze země do země, navzájem se poznávají, pohovoří, piva či vína spolu popijí, ba i všelijak se mezi sebou žení a vdávají... to je pak už obtížno dál si malovat předsudečný obrázek ve všem všudy opovrženého nepřítele, na nějž platí jen palcát a řemdih. Nebo je tomu tak aspoň v onom nesnadno vymezeném prostoru, jemuž se z nedostatku jiného pojmenování říká Západ; v jiných světa krajích pokračuje nenávistné dělení na My a Oni plnými obrátkami. Kdyby některý kulturní tvůrce chtěl filmově ztvárnit Jiráskovo Bratrstvo v současných podmínkách, stačilo by mu přenést děj z Horní země například do Sýrie, ledaže by musel své herce místo pancéřovek vybavit sudlicemi a místo „Alláhu akbar“ je nechat křičet „běží, běží“ nebo co tak bratřiči křičivali. Jinak by všechno souhlasilo: táž zásadní nedůvěra nedovolující na protivníkovi vidět chlupu poctivého, táž přehrada nenávisti vyšlehávající občas plameny bezúčelné bestiality.

I když bych se jakožto příslušník jednoho ze západních etnik neměl moc vytahovat; sám jsem ještě jako malý kluk zažil výlevy nacionalistické zášti, doprovázené příšernými krutostmi. Ale to také už bylo onoho roku pětáctýřicátého naposledy. Je dnes stěží představitelné, že by francouzské regimenty překročily Rýn pomstít se nenáviděným Bošům, či zase regimenty německé táhly na Paříž vylít si svůj vlastenecký hněv na žabožroutech. I mohli bychom s uspokojením zaznamenat, že aspoň Evropa konečně přišla k rozumu, kdyby... kdyby přítomný čas zase všechno neobrátil naruby a z nohou na hlavu. Místo někdejšího My a Oni se stalo se příkazem doby všechny země a národy zahrnující My, a kdo by přece viděl nějaké rozdíly, sám si nasadil psí hlavu xenofoba. Místo zásadní nedůvěry v protivníkovy úmysly zavládlo ušlechtilé přesvědčení, že protivník je v podstatě dobrý, k smíru ochotný, jen najít příhodná slova, jimiž bychom ho ujistili o vlastní dobré vůli. Místo bezohledné agresivity ústupnost přímo evangelická, a cokoli se navzdory tomu děje zlého, naložit si vždy a zásadně na vlastní, západní hřbet.

Proboha, lidé! Všimněme si, že se už nepíše století patnácté, kdy se na polích válečných střetaly říše rozdílného jazyka a některých věroučných detailů, náležící nicméně téže evropsko-křesťanské civilizaci. Odloživše svá nepřátelství nebo byvše k tomu donuceny, nebylo jim zatěžko najít společný bod, na němž se mohly shodnout a také se obvykle shodly, byť i pod nátlakem. Dnešní pole střetu se rozšířilo; utkávají se na něm dvě naprosto rozdílné, z jiných podmínek vzešlé, jiné hodnoty vyznávající civilizace. Co je pro jednu humánní, je pro druhou zbabelstvím a pobídkou k zaútočení; co jsou pro jednu nediskutovatelné zásady demokracie, je pro druhou nanejvýš vláček, do nějž se nastoupí, aby se snadněji došlo k cíli, jak nám, západním naivům, srozumitelně vysvětlil turecký pan prezident. Jenže my ani takto po lopatě podávané ponaučení nejsme ochotni přijmout, vymýšlejíce si místo toho chlácholivé bajky o lidstvu plavícím se na jedné lodi. Ledáže s tak drobet rozhádanou posádkou, ale to se jistě poddá, jen co najdeme ta správná slova... ach bože přebože. Kolik ran palicí ještě potřebuje ten náš důvěřivý Západ, než si konečně uvědomí, že se nenalézá v bojích století patnáctého, z nichž bylo možno vyjít jako vítěz či poražený, obojí ale zahladil poměrně nedlouhý čas? Zahladil, protože nešlo o tak příliš mnoho. Jen že si některý slavný vládce přikrouhl kus území jiného slavného vládce, kterýž mu to při nejbližší příležitosti oplatil, což nám už může být dokonale jedno. Dnešek nás staví před zásadnější volbu: buď uhájíme svůj životní způsob, své z tisíciletých kořenů vzrostlé hodnoty svobody jednotlivce a občanských práv, nebo s hymnami všelidského bratrství na rtech upadneme nejdřív do poddanství a z něj do nicoty. Že náš protivník, v každém ohledu závislý na tvůrčí potenci Západu, do ní upadne o málo později také, může našim potomkům být jen chabou útěchou – bude-li vůbec jakých potomků.

Vzpamatujme se. Nemusíme oplácet zlé zlým, ale také si nemusíme dávat všechno líbit. Projevit dobrou vůli, ano, ale za předpokladu, že ji touž měrou projeví i soupeř; vše jiné se rovná kapitulaci bez boje. Pomáhat chudším národům můžeme, jsme-li té víry, že je to něco platné, také bych ale po desíletích samého pomáhání už někde rád viděl kus vděku; stává-li se pomoc vymahatelným nárokem, je zaděláno na oboustranný malér. A prohlásil-li se kdo za našeho nepřítele, musí vědět, že tím se



Zpráva v tisku: „Včera v tramvaji číslo pět se přihodila neobyčejná věc. Jakýsi pán postoupil místo jedné paní. Paní omdlela. Když se vzpamatovala, poděkovala. Pán posléze omdlel rovněž.“



V autobusu jede maminka se čtyřletým kloučkem na prvním sedadle. Přichází známá sousedka a nabízí klučinovi bonbón, a ten ho s radostí přijal. „Venoušku, jak se říká?“ zeptala se maminka a čekala způsobnou odpověď. Venoušek se podíval na paní, pak na ostatní cestující, výmluvným způsobem směrem ke všem natáhl ručičku, zatvářil se blaženě a řekl: „Eště!“



V autobusu se ptá revizor: „Paní, platila jste za toho psa?“ „Ne, já ho dostala zadarmo!“



„Je to pravda,“ vyptává se zvědavě dáma řidiče v tramvaji, „že když člověk stoupne na koleje, může dostat elektrickou ránu?“ „Pokud se druhou nohou dotýkáte troleje, tak ano.“



Několik studentů se hlučně baví v autobuse. „Ticho, tady nejste ve škole!“ napomíná je jeden cestující.



„Podívej se, maminko, jakou má ten pán pleš!“ povídá mladý Martínek v metru. „Mlč, ať tě neslyší!“ napomíná ho matka. „Copak on to ještě neví?“ diví se synek.



Vousatý stařeček nastupuje do autobusu a ukazuje revisorovi školní legitimaci. „No dovolte!“ ohradí se revisor. „Vy už dávno přece nejste ve věku, který by vás opravňoval nosit zlevněnou školní rezičku!“ Stařeček odpoví: „To je jen důkaz toho, prosím, jak dlouho jsem na vás musel na zastávce čekat!“



V přeplněné elektrice najednou vykřikne jedna žena: „Pane! Jste drzý! Už deset minut mi hladíte koleno.“ Okřiknutý flegmaticky odpoví: „No, podívejme se! A teď už se vám to najednou nelíbí!“



Do autobusu nastoupila stará paní. Všechna sedadla byla obsazená, tak požádala jednoho hošíka, aby jí uvolnil místo: „Pusť mě sednout, jsem stará a bolí mě nohy...“ „A když jste byla mladá,“ zeptal se jí chlapec, „pustila jste sednout staré lidi?“ „Samozřejmě!“ „Tak se potom nedivte, že vás teď bolí nohy!“



Mladé děvče, zřejmě venkovské, jede v pražské tramvaji. Nejistě se rozhlédne, pak vstane a přistoupí k řidiči: „Prosím vás, kde zahýbáte?“ Řidič se na ni podívá a odpoví: „Teď už nikde, slečinko, ale kdybyste se tak zeptala před desíti lety!“



Jedou v tramvaji číslo pět. Žena říká druhé: „Ty poslouchej, dávej trochu pozor. Kymáčíš se tu jako husa!“ „No a co, trochu jsem do tebe bouchla! To musíš tak kdákat?“ Její manžel: „Nech ji, slepici! Divím se, že se s ní vůbec bavíš!“ Manžel druhé ženy: „Co tady rveš, ty krocane!“ Opilý cestující k neznámému: „Poslouchejte, šéfe, nezdá se vám, že jsme nastoupili do pojízdné drůbežárny?“



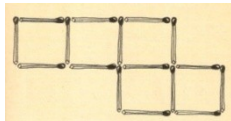
Při přestupu z jedenáctky na dvanáctku jsem čekal od jedenácti do dvanácti. Nemožu se teď stále zbavit neurčitého tísnivého pocitu... Přestupuju totiž ještě na sedmnáctku!



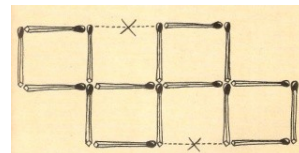
Hádankový koutek

Pan **Richard Toman**, jako obvykle, vyřešil všechny tři hádanky z říjnového Věstníku správně a i pan **Oldřich Fiala** vyřešil všechny tři, i když tu první až v poslední chvíli. Ale zcela jsem se mýlila v mém odhadu, které hádanky jsou nesnadné. Oba zcela lehce vyřešili tu třetí s osmi královnami. Pro ty první dvě jsem musela oběma upřesnit požadavky, jako například, že všechny sirky musí být použity při tvoření čtverců a cesty nemusí být rovné...

1. Five Squares

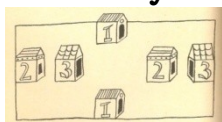


A troubadour at the local fair has made a figure composed of five squares. Can you make four squares of the same size by moving only two matches?

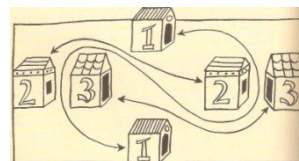


Solution: On the right is the solution, possibly the only one...

2. Pathways



Draw lines to connect houses 1 to 1, 2 to 2 and 3 to 3 without any lines crossing and without leaving the frame.



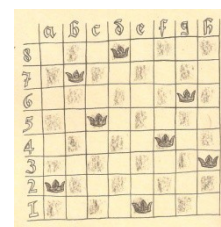
Solution: On the right is one of many similar solutions...

3. Eight Queen Problem



How can eight queens be placed on a chess board so that none of them are 'put in check' by another one?

Solution: On the right is one of many possible solutions...



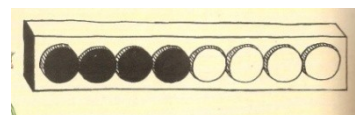
Dnešní hádanky:

Všechny tři nové hádanky jsou opět z knihy **Fabrice Mazza "Enigma"**. Protože ani já jinak velmi nadaní žáci nevyřešili hádanku se sirkami, přikládám další. Ale pohněte ty sirky!

1. Alternation

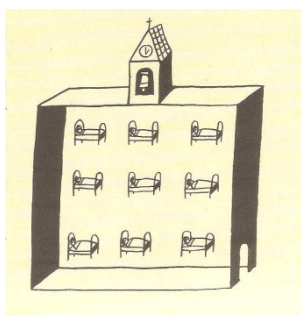
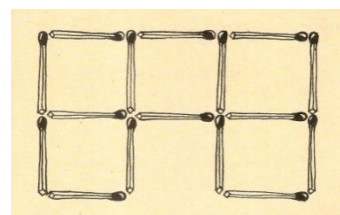
Four black and four white pieces are arranged as pictured on the right:

In a maximum of four moves you have to make the pieces alternate: black-white-black-white, etc. Each move consists of moving two adjacent pieces simultaneously.



2. Matches 2

The persistent troubadour at the local fair has made another figure composed of five squares. Can you make four identical and touching squares by moving three matches in this case?



3. Isolation

In the Town Hospital, a patient has come down with the plague. To prevent it spreading, it is decided to separate the patients in the square communal ward using two differently sized room dividers, each one forming a square-shaped section.

How must they be placed in order to isolate each of the patients?

Note: The smaller divider has only quarter of the area of the ward that is in fact horizontal. So, please, allow a bit of "creative licence" to the artist...

Maria Daňková
MariaDankova@gmail.com
Tel: (02) 9939 1031
Mob: 0448 893 788

LETEM SVĚTEM

Leží zde přede mnou zářijové vydání **Vídeňských Svobodných Listů** č. 37/38, a hned na první stránce zjišťuji, že jsem v sobotu dne 15. října proměškal účast na Moravských hodech s tancem konaných Sokolskou vídeňskou jednotou „TYRŠ“ ve Vídni XII/XV. Je tu však naděje na účast březnového Reprezentačního a maturitního plesu v Schoenbrunnu! – Na šesté stránce je nekrolog odchodu na věčnost sedminásobné olympijské vítězky Věry Čáslavské. – Říjnové číslo uvádí na titulní stránce zprávu o „Poctě Josefu Resslerovi“, chrudimskému rodáku, jednomu z největších českých vynálezců, a to u příležitosti 150. výročí patentu jeho vynálezu lodního šroubu Americkou akademií věd ve Washingtonu. Tento Resslerův vynález znamenal převrat v lodní dopravě, poznamenává autorka této zprávy Kateřina Nohavová. – Na šesté stránce se dočítáme ledacos o životě geniálního českého hudebníka z osmnáctého století, Josefa Myslivečka, zvaného v Itálii „il divino Boemo“, a dovidáme se, s velkým podivem a velkou lítostí – že všechna hudební díla Myslivečkova nebyla dosud objevena, a zůstávají dodnes ležet v různých zahraničních archivech. Další česká nedbalost? – Pochybuji, že se někdo z našich čtenářů domůže účasti třetího prosince na Mikulášské merendě vídeňského Sokola XVI/XVIII – leč jeden nikdy neví co by se mohlo podařit. – Neodkládejte říjnové číslo 41/42 níž byste byli pročetli pojednání o Vernisáži výstavy „Vídeňské Svobodné listy 70 let“, kde se dočtete mnoho zajímavostí o historii těchto českých novin v Rakousku. – Pokud jde o historické připomínky, najdete jich několik na stránce osmé. Jednatřicátého října 1821 se narodil český novinář a bouřlivák Karel Havlíček Borovský. Druhého listopadu roku 1676 uzřel světlo světa Adam Václav Michna z Otradovic, autor duchovních písní a lyrické poesie, skladatel, varhaník, učitel hudby a zpěvu. Složil dosud známou a dosud zpívanou píseň „Chtíc aby spal“. Šestého listopadu 1836 se narodil Karel Hynek Mácha, česká básník a prozaik – jeden z budovatelů moderní češtiny, a autor Máje.

Krajanský List, měsíčník Československého klubu, má na titulní stránce svého červencového srpnového vydání článek o Tomášovi Baťovi mladším, s pokračováním na dalších stránkách. Na titulní stránce srpnového vydání jsou snímky sovětských tanků v Československu z roku 1968. Neprozrazuje – opět neprozrazuje – že je krajanským listem v Queenslandu. Právě tak neprozrazuje, kde v Queenslandu si můžete objednat na poslední stránce inzerovaná jídla – uvádí jen telefonní číslo a číslo emailu jako klíčů k inzerovaným dobrotám. Uvnitř listu najdete vzpomínky na sovětskou invasi Československa. – Zářijové číslo uvádí na přední stránce celou řadu podrobností o kyjovském kroji, a to i s fotografií dvou krojovaných děcek, společně s mnoha dalšími údaji i na ostatních stránkách, rovněž i v angličtině. – Říjnové vydání se na titulní stránce zabývá vznikem Československa v roce 1918, se třemi snímky a podrobným textem. – Domažlická dudácká muzika dorazila do Queenslandu a dovidáme se, že pátého listopadu navštíví Československý klub. Ani tuto informaci nedoprovází údaj adresy onoho očekávaného vystoupení. Naši queenslandští přátelé zřejmě opravdu pokládají za naprostou samozřejmost, že mi všichni po Austrálii roztroušení příznivci bychom při návštěvě jejich státu tu adresu nějak někde vykoumali.

Melbournský **Kvart** dává na své titulní stránce svého červno/červencového vydání slovo legendární dvojici českých loutek: Spejblůvi a Hurvínkovi. Je to věru naprosto originální česká loutkářská specialita v život i na jeviště uvedená českým loutkářem z Plzně Josefem Skupou. Zároveň se na titulní stránce dočítáme o českém spisovateli literatury pro mládež Jaroslavu Foglarovi. Za první republiky snad nebylo chlapce, který by neznal jeho Hochy od bobří řeky nebo Rychlé šípy. Bolševická propaganda je sice smetla s literárního obzoru české mládeže, leč jen dočasně. – Na vážnější struně je připomenuta legendární činnost svatých Cyrila a Metoděje s oceněním jejich příspěvku k vývinu staré české kultury před zásahem Říma. – O programu sokolské činnosti v Melbourne se dočtete na patnácté stránce vydání říjen/listopad – swing je na programu každou středu, argentinské tango o nedělích! – Pokud by vás zajímalo pročíst si něco „Z pera starostky“, dočtete se, dočtete se, dočtete, leč jen v jazyce anglickém, a její jméno neobjevíte! I další anonymní autor(ka) nás častuje zajímavostmi, a to o Elišce Junkové rozené Pospíšilové, české automobilové závodnici, s připojenými snímky. Jedna její fotografie s „bugatkou“ zdobí i titulní stránku.

Beseda, časopis vydávaný Československou asociací v Canbeře a okolí, přináší na titulní stránce svého říjnového/prosincového vydání snímek průčelí budovy českého statku ve velmi jasných barvách – a vévodí mu červeňounká střecha. Z průvodního textu na deváté stránce vyplývá, že jde o statek v Holašovicích v oblasti jižních Čech, a že historii oné obce lze vysledovat až do čtrnáctého století. – Na druhé stránce si lze přečíst zprávu Aleše Zezulky o činnosti výboru Besedy s poděkováním českému a slovenskému velvyslanectví v Canbeře „za jejich spolupráci s Besedou“ – a pokud není čtenáři jasno, jde-li o časopis nebo místní spolek, nevěšme hlavu! Na šesté stránce čteme oznámení o konání výroční schůze „klubu“. Je uvedeno datum i hodina, nikoli však adresa schůze... Jako novinku si lze prohlédnout „Výběr z tisku“ – na čtrnácté stránce českého, na patnácté ze slovenského. Na čtyřiačtyřicáté stránce nalezneme křížovku k vyluštění, dětský koutek je však omezen jen na dvě stránky.

Západoaustralský **Klokan** z července má na titulní straně snímek roztomilé útlé holčičky laskající hlavu neméně roztomilé ovce z jisté místní farmy – a otevřete-li další stránku, obestře vás chuť na pochoutky vepřových hodů proponovaných na srpen. „Teplou večeří“ bylo lze objednat za dvacet dolarů. Hned na třetí stránce čteme pozvánku na setkání se slovenským velvyslancem panem Dr. Igorem Barthou. Čtyřstránkový Klokanček je otištěn ve slovenštině, a reportáží o Dni dětí na farmě se zvířaty se pobavíte na stránkách 14 a 15. Pro zasmání si přečtete patnáctou stránku nazvanou „Z klokanovy kapsy“ a to ve slovenštině – a nechybí tam ani luštění Sudoku. – Slovenského Klokančka najdete též ve vydání zářijovém. Pozoruhodností tohoto vydání je dvoustránkové pokračování článku o Karlu IV v angličtině.

Nu, milí čtenáři, jedna věc je naprosto jistá, a to, že zde v Austrálii jasně dochází ku sblížení Slováků s Čechy. Svědčí o tom spolupráce na vydávání krajanských časopisů v obou jazycích, a ve vzájemném souladu zračím se v uveřejňovaných člancích. Jen tak houšť, a len tak ďalej!

Čechoaustralán z australského jara a českého podzimu je tradičně otevřen perem své paní redaktorky, a Barbara Semenová se rozbíhá od Prahy do Jevan a i do jiných krásných koutů České republiky. Jak končí její chvalozpěv? V Prčicích! Pochybujete! Ano, v Prčicích, nikde jinde než právě v onom zákoutí Čech. Opravdu nevěříte? Nuže užijme jejich vlastních slov chvály: „A kdyby vás někdo někdy poslal do Prčic, i tam je krásně.“ Tudíž! Tudíž budiž vaším cílem příští návštěvy doma cesta do Prčic, tak vřele doporučovaná paní redaktorkou Semenovou. Pokud byste ovšem dali přece jen přednost Jevanům a jejich vodním prostorám, neopomeňte ubytovat se v hotelu Vila Olga, která „nabízí ubytování v komfortních pokojích s výhledem do zahrady“! A pomněte, že všechny pokoje jsou vybavené satelitní LCD TV, minibarem, psacím stolem, bezplatným Wi-Fi připojením a koupelnou se sprchovým koutem a toaletou – so there! Neprozrazujte to na mne, leč věru nevím, co skrývá pod písmeny LCD TV – bude to však beze všech pochyb cos závratně exklusivního... Ne že by tam nebylo dost jiné látky ku čtenářskému zaujetí, nemohu vám však nedoporučit článek Dany Broumové o Magdaleně Kožené, vynikající současné české zpěvačce světového renomé. Autorka se zabývá mnoha zajímavostmi z jejího současného života, a je opravdu požitkem dovídat se o nich. Dovídáme se, že tato diva hovoří několika jazyky – se svými dětmi však výlučně jen česky. „Magdalena Kožená vystupuje v titulních rolích na nejvýznamnějších světových operních scénách, její koncertní recitály obdivovali milovníci operního žánru nejen v evropských metropolích, ale i v New Yorku, San Francisku a v Tokyu, a za doprovodu těch nejlepších orchestrů světa pod taktovkou světoznámých dirigentů,“ referuje Dana Broumová. Česká scéna nikdy nebyla chudá na prvotřídní zpěvačky – a o tom svědčí divy jako Emma Destinová nebo Jarmila Novotná – a Magdalena Kožená tudíž pokračuje v tradici českých operních umělekyní první třídy... K autorům tohoto vydání Čechoaustralana se připojili i manželé Reichovi. Jana Reichová s článkem „Rasistka?“ a její manžel se pod jménem Zdeněk Rich rozepisuje o problému „hrozivého přízraku“ světového ovzduší... Ani tentokráte se paní redaktorka Barbara Semenová nechopila pera na konečnou úvahu, leč – i bez tohoto jejího příspěvku je toto vydání Čechoaustralana zajímavou četbou.

Jako vždy, bylo mi potěšením prolistovat si tisk českých tiskovin v zahraničí.

Bořek Šindler

PERLY A PERLIČKY – sokolské i nesokolské

Český **národní svátek** byl letos opět tradičně oslaven na **českém velvyslanectví v Canbeře** za účasti velkého počtu příslušníků tamního mezinárodního diplomatického sboru z mnoha států, a také mnoha Čechů i Slováků jak z Canbery, tak i z jiných koutů Austrálie. Zúčastnila se i pětičlenná sokolská delegace ze sydneyjské jednoty. Pan velvyslanec měl důstojný projev o založení Československa v roce 1918, a podávalo se občerstvení. Tentokrát zahrál státní hymny České republiky a Austrálie pětičlenný sbor jihočeských dudáků sem na pozvání zavítavších.



I v našem **sydneyjském Národním domě** se konala oslava českého **národního svátku**, a to za přítomnosti zástupce českého velvyslance z Canbery pana Miroslava Píši s chotí, za přítomnosti slovenského velvyslance Dr. Igora Barthy s chotí, a rovněž i české generální konzulky v Sydney Hany Flanderové. Účast byla velmi početná, mnohem početnější než za mnoho posledních let, a dostavili se i hosté po léta v sokolovně nevidaní. Po slavnostních projevech se nám dostalo zvláštního vyznamenání – dudácká kapela nás po několik hodin častovala dudáckou muzikou z Jihočeska. Sklízela bouřlivé ovace všech přítomných a zasloužila se svým vystoupením o velmi zdařilý průběh slavnosti. Bohužel, bratra Petra Čermáka potkalo při čepování piva při vepřových hodech menší zranění oka, a to způsobilo jeho nepřítomnost – jeho choť Eva ho však mistrovsky dovedla zastoupit, za vydatné pomoci sester Marunky Daňkové a Edity Berntsenové. Celá slavnost tudíž proběhla ku všeobecné spokojenosti, a lze obzvláště zdůraznit velmi milou přítomnost velkého počtu bratrů Slováků. Nu, byla to oslava českého národního svátku již po mnoho let v tak mohutné početnosti nevídaná.



Den před oslavou českého národního svátku se také konaly v prostorách sokolovny **vepřové hody**. Byly to nicméně hody dost nevepřové – spíše bravčové. Ne že by nebylo slovenské jídlo připravené slovenským kuchařem chutné – nebylo to však jídlo českému jazyku obvyklé. Nejen to. Čekalo se na večeri v dlouhé frontě i dobré dvě hodiny a došlo i k odchodu netrpělivých zákazníků bez obdržení již objednané večere. Ne že by snad chyběla dobrá vůle – ale dobrá vůle sama o sobě nestačí k obslužení mnoha desítek jedlíků. O jitřnickách či jelítkách ani vidu ani slechu! Nedivil bych se, kdyby tato neblahá zkušenost při příštích vepřových hodech odradila velmi čtené zájemce.



Cože? Vy že neznáte **sestru Objevitelku**? Ano, OBJEVITELKU s velikánským kulaťounkým O! Je to sestra Daniela Frimlová, jež prohledává opuštěné království zemřelého bratra knihovníka Raye Černého, a nachází tam právě sokolské poklady uplynulých desetiletí. Kromě jí již objevené první části Kroniky, podařilo se této úspěšné objevitelce pokladů pozastřkaných v omšelých zákoutích naší knihovny vydolovat pro nás velký svazek fotografií a korespondence, zemřelým bratrem knihovníkem již dlouho opomíjených, z jednoho sokolského sletu ve Vídni, na kterém byla naše sydneyjská jednota velmi početně zastoupena... Sestra Frimlová objevila též obsáhlý svazek dopisů z let 1978-1979, týkající se především korespondence tehdejšího starosty naší jednoty bratra Doležala. Nu, je to skutečná úroda pozapomenutých archiválií, a Sestra Objevitelka si opravdu zaslouhuje vřelou pochvalu a ten nejvřelejší dík! Srdce plesá radostí a oči přecházejí tím vším leskem bohaté žně objevů dávno zašlých dob naší sydneyjské jednoty!



Proskočily zprávy o zamýšlené **návštěvě v Sydney pana želivského opata Šimka**, našeho někdejšího katolického kněze v Sydney. Jeho návštěva se má uskutečnit počátkem ledna 2017!

V České republice vydávaný časopis Respekt v říjnu otisknul zajímavý článek **o někdejším českém velvyslanci v Canbeře panu Hynkovi Kmoníčkově**. Ano – dobře si ho jistě budete ještě připomínat. Veselý, žoviální, pln vtipů a historek ze všech koutů světa, prostě veselá velvyslancká kopa. Po skončení oslavy státního svátku v budově českého velvyslanectví v Canbeře se zčista jasna dokázal objevit v roztodivném kaftanu s vodní dýmku, a potom pokračoval ve svých žertovných výkladech zcela neformálně. Znal kdekoho v samotné Canbeře i všude jinde po světě, všude byl a všechno intimně zná. Má sice dost vřelý vztah ke státu Izrael, kde je profesorem na místní universitě, leč i diplomaté arabských muslimských států v Canbeře si v jeho pracovně podávali dveře. Prostě dovedl „síťovat“, a síťoval, kde jen mohl své síť rozhodit. Do vzdálené Austrálie – „pro Česko nevýznamné“ jak neopomíná poznamenat autor článku Pavel Reisenauer – ho tehdy uklidil jako velvyslance tehdejší ministr zahraničí Karel Schwarzenberg. Po zvolení prezidenta Zemana se Hynek Kmoníček stal jeho poradcem a důvěrníkem, a byl nyní Zemanem jmenován českým velvyslancem ve Washingtonu. Tedy skok velmi daleký i vysoký od vzdálených pustin australských. Podle autora tohoto článku v Respektu však míří Kmoníček ještě o stupeň výše – totiž na křeslo českého ministra zahraničí. Nu – po Honzovi Masarykovi by to bezesporu byl v Černínském paláci další hotový originál! Takže se po čase uvidí. Co k tomu ještě dodat? Snad to, že si Kmoníček v Praze dobře rozumí s nynějším americkým velvyslancem Schapirem – snad i proto, že mají oba blízký poměr k Izraeli. Nemějme nejmenších pochyb – Hynek Kmoníček má pohromadě daleko více než těch všech pět!



Říjnové promítání v sokolském biografu v Sydney se potkalo s jistými technickými potížemi, které však náš pečlivý promítač bratr Petr Čermák dokázal zdolat naprosto brilantně. Místo proponovaného programu nám náhradou uvedl několik ukávek **z českého filmového seriálu** ze sedmdesátých let pod titulem „**Chalupáři**“. Toto náhradní promítání se sice konalo jakoby napřeskáčku, ale přítomné obecnstvo se nicméně dobře pobavilo. Na plátně jsme shlédli také ještě tehdy pomladší skvělou herečku Bohdalovou... V listopadu nám bratr Čermák promítnul „napínavý detektivní příběh“ – abych se přidržel inzerovaného oznámení – s titulem „**Ve stínu**“. Tím skončilo promítání Ponrepa na rok 2016 a s radostí poděkujeme bratru Petru Čermákovi za jeho obětavé služby v promítání filmů dobrovolně nám v letošním roce tak štědře věnované.



Ne že bych se nijak obzvláště vychloubal svým kladným postojem k monarchizmu a k evropským královstvím, leč nedá mi to nepřijít s poznámkou o bohapustém mnohaměsíčním řinčením slovy a gesty v souvislosti s volbou nového prezidenta USA. Zatímco americké klání kandidátů je po velmi dlouhou dobu poněkud komickým produktem předvolební horečky, naše britská královna s celou rodinou se po mnoho desetiletí těší celkem všeobecné přízni téměř všech svých „poddaných“. No řekněte – **máme si my v Austrálii o ten americký volební cirkus opravdu také koledovat?**



V říjnu byl v USA **zvolen novým prezidentem republikán Donald Trump**, a to s velmi přesvědčivou většinou hlasů. Protože došlo i k situaci, že jak dolní tak horní sněmovna USA mají republikánskou většinu, nezdá se, že by mělo docházet k vážnějším kolisným situacím mezi nově zvoleným prezidentem a americkým kongresem... Zkušená politička Hillary Clinton neuspěla. Jak se zdá, Trump hodlá spolupracovat s Ruskem v zápase proti náporu fanatických musulmanů. Pokud jde o spolupráci Spojených Států s Austrálií, není pravděpodobné, že by mohlo dojít ku zhoršení dosavadní plodné spolupráce.



V blízkém okolí našeho Národního domu se počíná tyčit **obrovitá stavba nové nemocnice**. Otázkou zůstává, zdali je ona lokalita vhodná pro tento objekt...

Lovec perel B.Š.

NĚKOLIK ČRTŮ Z MLÁDÍ DOMA (18)

Svítá, opravdu, na východě svítá!

Bořek Šindler

Během prvních dvou let okupace nám Němci blahosklonně ještě dovolovali užívat moderní prostory budovy našeho gymnasia na Velvarské třídě. Docházelo ovšem už i tehdy k zásahům do učební látky. Nesměl se vyučovat český dějepis – učitelé dějepisu byli pozváni na kurs německých dějin přímo do Berlína, a po jejich návratu se vyučoval jenom dějepis Německa, a později i jenom v řeči německé. Němci do nás vtloukali svůj jazyk násilně a systematicky. Jakákoli upomínka na někdejší Československo musela být potlačena – a v učebnicích jsme byli nuceni zaretušovat ze značky „Kč“ ono „č“ a zaměnit tak na pouhé „K“. I my středoškoláci jsme se neustále přesvědčovali o tuhé německé důkladnosti... Všichni studenti židovského původu byli ze studia vyloučeni. Jejich rodiny v prvním údobí okupace nebyly ještě nikam deportovány. Z naší třídy byl vyloučen premiant Jindřich Wintera, a odstěhoval se z Prahy – pokud se pamatuji - k babičce do Hradce Králové. V té době ještě nikdo z našich profesorů nezrazoval svůj český původ, a pamatuji se, jak profesorka češtiny nám jednou uložila napsat slohový úkol na latinské téma „Guta cavat lapidem non vi sed saepe cadendo“ (Kapka proráží kámen nikoli silou, nýbrž častým dopadáváním). Pochopili jsme, že jde o konečné zdoání Němců po česku. Psát jsme o tom však nemohli...

Leč co čert nechtěl – jednoho dne přišel rozkaz vyklidit koncem školního roku budovu našeho gymnasia na Velvarské třídě a odstěhovat se – do budovy reálky v Dušní ulici na Starém městě! Takže tedy zpět do té zapšklé Dušní, kde školník Souček příkládal v zimě po třídách do kamen uhlí s fajfčíčkou v ústech a s čepicí s kšiltlem na hlavě. Ještě před koncem roku nám z našich dvou moderních tělocvičen na Velvarské rozdali tělocvikáři různá náradí do úschovy, a já jsem si vzal kouli a disk, a pak v Drásově v létě pilně jimi pohazoval. Nu, svoje gymnasium jsme pak až do konce války nedostali zpět. V té Dušní ulici jsme se museli podílet s jejími původními obyvateli – s žáky reálky, a naše vyučovací hodiny se konaly vždy jeden týden dopoledne, a druhý týden dopoledne, a žáci reálky naopak. Proč „Dušní“? Vedle stál kostel Svatého Ducha a z oken některých tříd byl výhled na jednu zbrusu novou za první republiky postavenou synagogu. Poblíže se rozprostíral Josefův, někdejší ghetto, a do Maiselovy ulice bylo jen pár kroků. Když Němci přikázali židům nosit hvězdy, procházeli jsme denně ulicemi, v nichž se lidé s hvězdami jen hemžili. V tramvajích směli jezdit jen v zadní části vlečňáků a nesměli si sednout. Jednou jsem byl očitým svědkem výjevu, kdy do zadního vozu električky vstoupil německý voják, přikázal průvodčímu električky zastavit, a žid s hvězdou musel vystoupit na silnici, než se jelo dál... Denně jsme procházeli směrem k Čechovu mostu kolem okupované právnické fakulty. Před branou stáli ve dne v noci na stráži dva SS-mani v plném pozoru. Naším pravidlem bylo jít kolem nich a nevěnovat jim jediný pohled – odplivnout si ovšem možno nebylo... Kupodivu, Čechům se během okupace podařilo uchránit prastarý židovský hřbitov ležící v těsné blízkosti někdejšího parlamentu na pokračí Josefova před německou zhoubou – i kolem tohoto hřbitova jsme často z Dušní chodívali na električku...

A najednou, za jednoho parného červnového nedělního jitra – příběhne táta brzy ráno do ložnice a halasí na nás ještě rozespalé, že Němci napadli Rusko, a že válka je tudíž definitivně vyhraná! Proč? V odpověď na toto své naprosto určité prohlášení otevřel táta knihovnu, vyjmul z ní jeden ze svazků Tolstého „Vojny a míru“, vtisknul mě nej do náruče s pobídkou: to si přečti a porozumíš, proč Rusko musí zvítězit! Tu neděli jsem se šel s chlapci do Šáreckého údolí koupat, jak bylo domluveno, ale „Vojnu a mír“ jsem potom číst začal, a po několika měsících i dočetl. Dalo mi to pernou práci – bylo to vydání s bohatými francouzskými nepřeloženými texty, ale dočetl jsem, zhruba i porozuměl, a počal jsem se zajímat o ruskou literaturu. Od těch dob nepřestávám milovat Dostojevského... A pásy německých tanků začínaly v listopadu váznout v ruském blátě, a generál Zima počínal pomáhat mírnit německý nápor. Tak jako si to neuvědomoval kdysi Napoleon, tak ani Hitler nedovedl docenit význam ruských generálů Bláta a Zimy. Napoleon utekl nakonec z Ruska do Waterloo, kde ho pak Angličané milosrdně dorazili. Hitler neslavně skončil ve svém berlínském bunkru v zuboženém stavu roztřeseného pološilence – leč to se všechno v červnu roku 1941 ještě nevědělo. Tehdy, během onoho osudného léta kdy

germánští vetřelci bez vyhlášení války vtrhli do širých plání matičky Rusi pod heslem Barbarossa/Rudovous, do německého zajetí proudily statisíce vyjevených ruských zajatců. To byl čas, kdy nám Němci po Protektorátu vyvěšovali plakáty s fotografiemi oněch ubožáků se sloganem: „To že jsou Tvoji bratři?“. V jedné menší obci k tomu tam pak někdo přičmárnul: „Ano, to moji bratři sou a voni vám (něco) natřesou.“ A natrásli, věru že natrásli!

Toho léta roku 1941 mě táta v polovině července odkomandoval ze mně tak milého Drásova a musel jsem odjet do vsi Lošany poblíže Kolína vypomáhat při žních ve statku u Macháčků. Otec měl v Lošanech několik příbuzných. Žil tam s rodinou jeho nejstarší bratr Jan Šindler, a ve dvou velkých statcích tam hospodařily otcovy sestřenice ze strany jeho z rodiny Skřiváneků. Macháčků bylo v Lošanech několik, a já jsem narukoval k těm „horním“. Teta Mařenka byla otcova sestřenice z rodiny Skřivánkové, a její manžel – ten „horní“ Macháček – byl ruský legionář, tátův „bráška“, a chlapík obrovských proporcí a obrovské síly. U stolu seděli dva mladí Skřivánkové – Svaťa Skřivánek z Dražic u Mladé Boleslavi, kde jeho otec byl ředitelem tamní elektrárny, a Jarda Skřivánek, takto postrach libeňských ulic, a syčák extra třídy. My tři hoši jsme spávali v pokoji výměnku, a chudinka babička Macháčková se v létě přes žně musela jen uskrovnit s postelí v jednom koutě kuchyně. Práce bylo o žních habaděj. My s Jardou jsme byly zapřaženi na poli na plné úvazky, nazrzlý a slabounký Svatíček jen tak paběrkoval, jak co zmohl... U „Kouteckých“ Macháčků sedávalo o žních kolem stolu mnohem více hladových krků. Tam hospodařil mladší bratr Macháček s mladší tátovou sestřenicí Skřivánkovou, a to byla ženská jako řemen. Mladší bratr Macháček, řečený Koutecký, či spíše Kouteckej pán, prošel odbornou hospodářskou školou, hospodařil tak, že dovedl „na lidi“ jen dohlížet – pracovalo na jeho statku několik rodin jeho deputátníků – stálých a v jeho domcích žijících hospodářských sil. Tomu „Kouteckému“ Macháčkovi však onen statek nepatřil, pronajímal ho jen od skutečného majitele, a tím nebyl nikdo jiný než plukovník Mašín, hrdina protiněmeckého odboje. V té době, kdy jsem ve čtyřicátých letech v Lošanech při žních vypomáhal, a kdy Němci plukovníka Mašína honili, jezdívala do statku „Kouteckých“ jeho žena s dvěma malými chlapci – Němci doufali, že plukovníka Mašína jeho rodina jako návnada do Lošan přiláká. Nestalo se tak, a Mašína Němci chytli a zastřelili jinde. Je dobře známo, že ti dva tehdy malí chlapci se později za bolševického panování probili do Západního Berlína, a stali se hrdiny v demokratických zemích na Západě, nikoli však v Československu...

Měl bych zde ještě dodat, že můj otec se sice narodil ve Svojsicích, tedy ve vsi bližší městu Kouřimi než Kolínu, že však jeho matka, moje babička, rozená Skřivánková, pocházela vlastně z Lošánek, tedy z té menší a nezámožné obce přifařené k zámožným Lošanům s velkostatkem a deputátníky. Někteří z toho rodu Skřiváneků se ale ocitli i dále za Kolínem směrem na Prahu v Nové Vsi. Jako mladý hoch jsem se já daleko častěji pohyboval mezi Kubáty, matčinými příbuznými z Podskalí, mezi Šindlery ze Svojsic daleko méně. Skřivánky jsem poznal až během války v Lošanech jako manželky bratrů Macháčků, a se dvěma mladými Skřivánky tam se mnou o žních pracujícími... Leč jednou, koncem prázdnin, jsme s tím libeňským Jardou Skřivánkem odjžděli z Lošan do Prahy na kolech, a vzali jsme to méně frekventovanou silnicí přes Kolín a Novou Ves. Jarda se chtěl také zastavit u strýce Skřivánka, velmi starého pána. Byli jsme jím však přijati v jeho „výměnku“ velmi neokázale. Seděl za stolem s dlouhatánskou fajfkou, bafal a mě si prohlížel obzvláště pozorně. Teprve po mnoha letech jsem si potom uvědomil, že to byl jeden z pozůstalých bratrů tátovy matky, mojí babičky rozené Skřivánkové, v té době senior rodu Skřiváneků. Jen bafal a bafal, ale ani slovíčko na mne nepromluvil. Takže tak.

Ten rok jednačtyřicátý už probíhal v naší rodině nějak radostněji. Pravda, po likvidaci Ministerstva Národní Obrany naši rodinu vystěhovali z Terronské ulice na Hanspaulku – ale Hanspaulka nebyla nijakým vystrkovem. Válka zatím nebrala konce, ale mého tátu už tou dobou nedovedl nikdo přesvědčit, že by Němci mohli válku neprohrát. Sebrali nám budovu našeho ultramoderního gymnasia, ale spokojovali jsme se s tou Dušní. Co nám zbývalo než doufat? Doufat ještě třiapůl strastných roků...

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Kápněte tu božskou, a nijak se neostýchejte, vážení čtenáři těchto řádků, a přiznejte, zda jste se již někdy probírali haraburdím – nebo dokonce sajrajtem – některé ze svých nejnečastěji otevřených zásuvek? A to buď silou osudu, nebo prostě jen pod tlakem manželských naléhavostí? Pakliže ano, porozumíte snadno mému bujarému rozradostnění. Pakliže nikoli, dostane se vám jistě předzvěsti, co vás dosud teprve v budoucnu očekává. Takže ven s tím, a nezdržovat. Neotálet! Nenapínat nervy nedočkavců.

Nu, musím tu ale zcela samozřejmě doznat, že podobnými silami osadu jsem oněhdy hnán byl i já. Silami osudu, šedými skutečnostmi manželského soužití – a, věřte nevěřte – vlastním přičiňováním. Ano, drazí přátelé, hnán oněmi silami jsem začal převracet zatím jen jeden jediný šuplíček po léta neotvíraný – a ejhle těch pokladů tam pod záprachem desítek let ledabyle, nonšalantně nahromaděných! Jedním z oněch pokladů jsem se nemohl nezačít okamžitě probírat, a abych se doznal: než já, ochránce starozitností, cos odsoudím k výhozu, dvacetkrát to obrátím a potězkám. Nu tedy, obracím, převracím a potězkávám a najednou kápnu na kousek zažloutlého výstrižku z novin. A to z Novin Lidových. No neříkejte – Lidovky tam u vás v tý setsakramentský australský Tramtárii? Ano, tam/zde a ne jinde. Zaběhl se sem nějak poslepu proužeček evropské kultury, ještě té předislámské, a zůstal tu v té zásuvečce jakoby trčet do dnešních časů. Dosti však již napověděno, a nyní s tím už konečně na světlo. Pozorujete, jak se opona vytahuje, zvolna, systematicky, tah za tahem? A nyní již jen – rem tene, verba sequentur, pronesl by náš latiník profesor Reiniš. Drž se věci, a slova budou následovat. Ergo kladívko...

Jen se ještě musím ujistit, že čtenáři těchto řádků nikterak nepochybují o původu tohoto zde použitého materiálu. Ano, jeho původcem je literární historik Jiří Poláček. Takže již „jde do tuhého“, a uvidíme, „zač je toho loket“. Ano, zcela s Vámi souhlasím, to by dnes nikdo z mladých Čechů nepřenesl přes rty. Právětak „kámen úrazu“ už dnes nenaleznete v žádném pražském rozkopaništi, a vsadil bych se, že ani v žádném brněnském. Podobně dnes již nezůstanete „na mizině“ ani v Praze, kolem Prahy, ani v Brně, kolem Brna, ba ani v Ostravě či v Plzni. Vyjít na mizinu prostě vyšlo z české jazykové mody. A teď jsem skoro stanul „v němém úžasu“ – myslíte, že je rozdíl mezi tím, je-li někdo „na huntě“ a tím druhým jsoucím jen „na mizině“? To bytí na huntě bych se odvážil vystopovat k původu německému – Hund/pes – ale ta mizina bude původu ryze domácího. Bude tomu výrazu sice i dnes porozuměno, leč o jeho dnešním používání silně pochybuji.

Ještě za mých mladých let, kdy bejval svět jako květ a kdy bejvávalo, bejvávalo, bejvávalo, bejvávalo dobře, takže bratru před ňákejma těma vosumdesáti rokama, se mohl kdejaký pomladší elegán „dát do pucu“ nebo i „hodit do gala“ – ale za válečných let tomu odzvonili a byl s tím šlus. Ten šlus ale nějak přežívá dodnes, nezdá se to i vám? Je naopak naprosto jisto – a to na beton! – že dnes už v Čechách nikde nelze stanout „v němém úžasu“, Stanete-li v němém úžasu, hned vás tam vokradou. Takže když se tam domů po letech třeba jen na chvílku zatouláte, leckde tam v tom němém úžasu opravdu stanete, ale musíte se tvářit jakoby nic. Jakoby vůbec a vůbec nic. Třeba když se na Vás osopí sedmnáctiletá prodavačka, zatvařte se, jakoby jste zajeli z druhého konce globu domů jen a jen proto, aby se tam mohli na vás sedmnáctiletí osopovat – ale nestaňte proboha v němém úžasu, to byste si sakra dali! Bude-li některé z pražských divadel „zet prázdnotou“, ať si jí i zeje. Vy se nicméně snažte „přijít na svý“ – tohle je ale můj vlastní odkrytek, to přijít si na svý. To se nenalézá mezi výlupky Jiřího Poláčka.

Nicméně oněch zdařilých výlupků Jiřího Poláčka máme v klíně ještě habaděj! Pokud jste dospěli k závěru, že tento můj sloupek stojí „za starou belu“, pak jste ovšem Jiřímu Poláčkovi do jeho noty kápli. Kápli jste mu tam rovněž i tehdy, pokud jste i dostali to či ono „do vínku“. Zde vsázím tisíc proti nule – žádnéj sice neví, co jsou Domažlice ani Taus, ale dnes v Čechách nikdo nikdy nic do vínku už nedostává. „Hopsa hejsa do Brandejsa“ – o tom bych silně zapochyboval, i pokud by to bylo uvedeno tím obligátním hele vole, nevím, nevím... „Věšet bulíky na nos“ – to by i dnes možná prošlo, určitě v řeči občanů středního věku, a ne-li v řeči, tedy nepochybně v myšlenkách obsluhujících prodavačů. „Sednout na bobek“ – zde mi není hned zcela

jasno, kam Jiří Poláček míří, leč po důkladnějším zamyšlení kapitulují. Kapitulují s poznámkou, že i v Čechách se dodnes na bobek může pohodlně sedat. Připomíná mi to ten žertík Vídeňáků o češtině a jménech Čechů. Posmívají se, že v jistém jihočeském městě kdysi bylo lze tato jména majitelů obchodů: Veselý, Zajíc, Vyskočil, a Tvrdý. Bobek. Vytlačil...

„Být s něčím na štíru“? Nu, „z toho jsem paf“. Bejt z něčeho paf, to dosud z hovorové mluvy nevymizelo, dovolil bych si usuzovat, a právětak ten štír se tam ještě dlouho udrží – protože Češi budou ještě velice dlouho na štíru se zdvořilostí. Ba hodně dlouho! Kdybys byl Jeníčku poslouchal matičku, nebyl bys nosíval po boku šavličku – leč teď je pozdě „bycha honit“. Neprozradte jim to na mě, mám ale pocit, že honit bycha jaksi patří k české povaze věčných honeb, ne-li štvanic. Kdyby byl býval Beneš, kdyby byl býval nebýval Chamberlain – honění bycha prostě náleží k naší historii. Myslíte, že jsem „kápнул božskou“? Kápнул, nekápнул, vyčerpá jsem, co se z látky poskytnuté v tom výstřižku z Lidovek vyčerpát dalo. Vám, milí čtenáři nemohu než poděkovat za strpení pro dnešek se opět rozloučit. Leč třeště se nadějí, že vyprazdňování zatuchlých přihrádek osvítlí jasně i vaši starobu.

NABÍZÍME MLADÉ DVOJICI JEDINEČNOU MOŽNOST VLASTNIT POZEMEK “ON VENDOR’S TERMS”.

Chtěli byste žít v neporušené přírodě v tropickém Queenslandu v sousedství národního parku a moře, na 10 ha půdy, porostlé vysokými eukalypty, ibišky a dalšími tropickými rostlinami? Půda na postavení domu vybrána s výhledem na potok s možností zřít koupání. Všechna potřebná povolení zaplacená. Škola v místě. Vendors terms znamenají, že po dohodě přijmeme vámi nabídnuté splátky na několik let a nebudeme zvyšovat ani úrok ani cenu. Kromě toho ušetříte i částku, kterou by jinak dostal agent a požadovaná cena bude snížena ve srovnání se sousedními pozemky o 50,000 dolarů. Volejte 07 49 39 76 24. Vyčkejte až do konce volání nebo zanechejte vzkaz – jsme staří a trvá nám dlouho doběhnout k telefonu.

České vysílání SBS New Radio Schedule

One hour of programming on Thursday at 5pm via:

- Digital radio (DAB+) (SBS Radio 3)
- Digital TV (SBS Radio 3)
- Online at sbs.com.au/slovak (live and catch up listening)
- iPhone and android app – SBS Your Language app (live and catch up)
- Podcasts

Slovenské vysielanie SBS New Radio Schedule

One hour of programming on Friday at 3pm via:

- Digital radio (DAB+) (SBS Radio 3)
- Digital TV (SBS Radio 3)
- Online at sbs.com.au/slovak (live and catch up listening)
- iPhone and android app – SBS Your Language app (live and catch up)
- Podcasts

**SOBOTNÍ VOLEJBAL-SATURDAY VOLLEYBALL
LISTOPAD – NOVEMBER 26.
PROSINEC – DECEMBER 10.
VOLEJTE MARTU – RING MARTA 9130 6781**

Jana Kovandová hledá svého otce Jana Kovandu narozeného v r. 1950, který emigroval z bývalého Československa v r. 1983 nejprve do Itálie a poté do Austrálie. V době, kdy byla Jana s otcem naposledy v kontaktu, někdy kolem roku 1993, žil Jan Kovanda hodně skromně, aby mohl co nejvíce cestovat; příležitostně se živil jako elektrikář. Na svém malém katamaránu občas vyrážel na moře. Jakékoliv přímé i zprostředkované informace o Janu Kovandovi prosím pište na adresu canberra@embassy.mzv.cz, nebo volejte na telefonní číslo 02 6290 1386.

ČECHOAUSTRALAN



KRAJANSKÝ LÍST

www.cechoaustralan.com



ČECHOAUSTRALAN, nezávislý celoaustralský krajanský list se již přes půl roku těší značné oblibě krajanů v Austrálii i v České republice. Časopis spojuje české a australské aspekty našich životů, - vrací se k příběhům krajanů a jejich vzájemnosti a zároveň se věnuje tomu, co nás Čechoaustralany zajímá v obou zemích - v Austrálii i v České republice. ČECHOAUSTRALAN čerpá inspiraci a síly z vlastní prožité historie, ale zabývá se i současnými problémy, všim tím, co se nás dotýká v těchto dnech, co nás trápí a ještě lépe, z čeho máme radost.

Předplatte si zaslání měsíčníku za roční cenu \$40 na adrese ČECHOAUSTRALANA:- ČECHOAUSTRALAN, P. O. BOX 1008, HAWKSBURN, VIC 3142, - šeky na účet ČECHOAUSTRALAN. Ukázkové číslo zdarma.

Přejeme příjemné počení a těšíme se na Vaše dopisy, názory a příběhy. Co Čechoaustralan, to příběh!